

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

26 januari 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over beroepsprocedures bij de Raad van State tegen beslissingen van de Disciplinaire Raad van de Vlaamse Gemeenschap inzake dopinggebruik	1
Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond	
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het jeugdvoetbalbeleid	
Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond en het door de minister gegeven akkoord	3
Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over motorcrossterreinen in Vlaanderen en de beslissing hierover van de Vlaamse Regering	10
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de accenten betreffende cultuur, jeugd en sport in de nieuwe beheersovereenkomst met de VRT	13
Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over culturele samenwerking tussen Vlaanderen en Suriname	15
Vraag om uitleg van de heer Jos Stassen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de werking van het Vlaams Centrum voor Openbaar Bibliotheekwerk (VCOB) na het stopzetten van de voorbereiding van VLACC II	
Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de realisatie van VLACC II door het Vlaams Centrum voor Openbaar Bibliotheekbeleid (VCOB) en de besteding van de middelen voor bovenlokaal bibliotheekbeleid	18
Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het statuut van museumgidsen	25
Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over ondersteuning van Vlaamse artiesten volgens het zogenaamde IJslandmodel	
Vraag om uitleg van mevrouw Margriet Hermans tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de ondersteuning van de eurovisiesongkandidaat	30
BIJLAGE	
Gedichten voorgedragen door de leerlingen van het vijfde jaar van het Koninklijk Atheneum Etterbeek ter gelegenheid van Gedichtendag 2006	37

Voorzitter: de heer Dany Vandenbossche

De voorzitter: Omdat het Gedichtendag is hebben we vandaag het bezoek van de leerlingen van het vijfde jaar van het Koninklijk Atheneum Etterbeek. Zij zullen tussen de vragen om uitleg een gedicht komen voordragen. Hun gedichten zullen als bijlage bij de Handelingen worden opgenomen.

Ik zal zelf beginnen met een klein, grappig gedichtje van Boudewijn Buch, getiteld 'Mother's little helper'.

IK SPRAK met mijn
moeder
over winkels die
zijn gesloten
de dode buurman
en de prijs van
luxe boten

terwijl zij keek
naar de teevee
(die Ene knop
kent nooit haar
Nee)
dacht ik

hier zit zij
waar het in begon
omdat de Pil
toen nog niet kon

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over beroepsprocedures bij de Raad van State tegen beslissingen van de Disciplinaire Raad van de Vlaamse Gemeenschap inzake dopinggebruik

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, gewezen Belgisch wielerkampioen Ludovic Capelle testte op 7 juni 2005 na een wed-

strijd in Gullegem positief op epo. Op 6 oktober jongstleden werd Capelle door de Disciplinaire Commissie van de Vlaamse Gemeenschap voor anderhalf jaar geschorst. Hij kreeg eveneens een boete van 3.304 euro. Die schorsing werd op 18 november gehandhaafd door de Disciplinaire Raad van de Vlaamse Gemeenschap. Capelle legde zich evenwel niet neer bij deze schorsing en startte een procedure met hoogdringendheid bij de Raad van State, die op maandag 12 december 2005 de beslissing schorste op basis van procedurefouten.

Volgens de Raad van State heeft de controlearts bij de dopingcontrole zich niet gehouden aan de te volgen procedure. Het is voor het eerst in de sportgeschiedenis van dit land dat een beroepsatleet een straf die hem door de Disciplinaire Commissie werd opgelegd en die nadien in beroep werd bevestigd door de Disciplinaire Raad, aanvecht bij de Raad van State, met succes. Bovendien diende de geldigheid van de epo-test zoals die nu wordt uitgevoerd, niet eens ter discussie te worden gesteld.

Dit is een precedent met mogelijk verstrekkende gevolgen voor de dopingcontrole in Vlaanderen, en eigenlijk overal in de wereld. De eerste reacties van verantwoordelijken zijn alarmerend. 'Nu is alles om zeep', riep bondsvoorzitter De Backer uit na de verregaande uitspraak van de Raad van State. Ik citeer hem verder: 'Als een loting al niet meer mag om sporters voor een controle aan te duiden, hoe moeten we dan werken? Vrijwilligers vragen? De zin van een controle is precies dat ze onaangekondigd gebeurt. Ook renners zomaar aanduiden kan niet meer, want dat is even willekeurig. Zelfs de eerste vijf van een wedstrijd oproepen voor een controle, houdt een zekere willekeur in. Idem dito voor controles buiten competitie.'

Mijnheer de minister, wat is uw houding en reactie met betrekking tot deze verstrekkende uitspraak van de Raad van State? Hebt u contact gehad met de disciplinaire instanties, dus zowel de commissie als de raad, om te bekijken of de procedure die bij de controle gangbaar is strikt werd gevolgd? Blijft u achter het huidige systeem van controles staan? Zo ja, komen controles voor zowel beroepssporters als amateursporters en controles buiten competitie niet

in gevaar door deze uitspraak? Hebt u reeds initiatieven genomen in deze zaak? Zo ja, welke? Welke gevolgen kan dit hebben op het sport- en dopingbeleid van uzelf en de Vlaamse overheid?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, op 12 december 2005 heeft de Raad van State inderdaad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissing die op 18 november 2005 werd genomen door de Disciplinaire Raad van de Vlaamse Gemeenschap, waarbij de heer Capelle het verbod wordt opgelegd om deel te nemen aan enige sportmanifestatie en een georganiseerde voorbereiding gedurende een termijn van 18 maanden en hem een administratieve boete wordt opgelegd van 500 euro.

Het eerste middel van het verzoekschrift van de heer Capelle werd door de Raad van State ernstig bevonden. De verzoeker stelt dat de beslissing van de Disciplinaire Raad van 18 november 2005 behept is met een manifeste beoordelingsfout en een onjuiste motivering, daar ze vermeldt dat het bewijs van afwezigheid bij lottrekking niet werd geleverd. De Disciplinaire Raad had hierop geantwoord dat de verklaring van de organisator niet uitsluit dat de renners die aan de dopingcontrole werden onderworpen bij lottrekking waren aangeduid. Er was, kortom, onduidelijkheid.

De Raad van State volgde de argumentatie van de verzoeker en schorste aldus de tenuitvoerlegging van de beslissing, op grond van procedurefouten. De Raad van State stelt dat, indien de verdediging stukken voorlegt die minstens een begin van bewijs uitmaken van het feit dat er geen lottrekking werd georganiseerd, de Disciplinaire Raad moet aantonen dat er wel een lottrekking heeft plaatsgevonden. Voor alle duidelijkheid, de uitspraken van de heer De Backer berustten op een misverstand: het was net andersom.

De procedure voor de Raad van State voorziet in de mogelijkheid om een verzoek tot voortzetting van de procedure in te dienen. Een dergelijk verzoek moet worden ingediend binnen de termijn van 30 dagen, ingaand de dag volgend op de dag van kennisgeving van het arrest, dus ten laatste op 12 januari 2006. Daarnaast bestaat de mogelijkheid dat de Disciplinaire Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening haar beslissing van 18 november 2005 herroept

en een hoorzitting organiseert. Hiertoe zal de administratie het dossier formeel overdragen aan de Disciplinaire Raad, met de mogelijkheid haar beslissing van 18 november 2005 in te trekken en een hoorzitting te organiseren. Er zal dan moeten worden aangetoond dat de wielrenners wel bij lottrekking werden aangeduid, en niet willekeurig.

Ter staving kan de betrokken controlearts als getuige worden opgeroepen. Hierdoor verdwijnt de geschorste beslissing uit het rechtsverkeer en wordt elke mogelijke schijn van willekeur uitgesloten. Er kan echter niet met zekerheid worden gesteld dat de Disciplinaire Raad haar beslissing zal intrekken en opnieuw een hoorzitting zal organiseren. Het behoort tot de bevoegdheid van de Disciplinaire Raad daarover te oordelen. Daarom heb ik inderdaad de opdracht gegeven aan mijn administratie om een verzoek tot voortzetting van de procedure voor de Raad van State in te dienen. Dat is gebeurd vóór 12 januari 2006. Ik heb opdracht gegeven het dossier formeel over te maken aan de Disciplinaire Raad, met de vraag de geschorste beslissing in te trekken en een hoorzitting te organiseren.

Ik wijs de leden erop dat ik het dopingbeleid in Vlaanderen volledig in overeenstemming wil brengen met de internationale WADA-code. Daarbij kies ik voor een gefaseerde aanpak. Daarom werd op 16 december 2005 een nieuw uitvoeringsbesluit inzake medisch verantwoord sporten goedgekeurd door de Vlaamse Regering. De belangrijkste wijzigingen behelzen een efficiëntere dopingbestrijding.

Dit besluit van de Vlaamse Regering is in werking getreden op 1 januari 2006. Hierdoor wordt de procedure van monsterneming – de eigenlijke dopingcontrole – volledig volgens de WADA-code uitgevoerd. Ook de bepaling van een elitegroep sportbeoefenaars, de procedure van aanvraag tot het gebruik van een verboden substantie wegens therapeutische noodzaak en de optimalisering van de dopingcontroles buiten wedstrijdverband werden opgenomen. Dit alles zal de dopingbestrijding in Vlaanderen anno 2006 zeker nog performanter maken.

Verder gaf ik op 18 maart 2005 de opdracht aan mijn administratie om de nodige initiatieven te nemen om een nieuw decreet inzake medisch verantwoord sporten op te stellen, zodat het huidige decreet in de loop van dit jaar volledig in overeenstemming kan worden gebracht met deze internationale code van het wereldantidopingagentschap WADA. De vernieu-

wing van het decreet zal het dan ook mogelijk maken om de regelgeving op het vlak van disciplinaire procedures volledig in overeenstemming te brengen met de WADA-code en de UNESCO-conventie.

De disciplinaire afhandeling en de bestraffing bij mogelijke inbreuken zal na de goedkeuring door het Vlaams Parlement dan volledig conform de WADA-code gebeuren. De uitspraak van de Raad van State zal dus zeker de dopingcontroles in Vlaanderen niet in gevaar brengen. Er is veel minder aan de hand. Het gaat immers niet over een fout in de procedure, maar wel over het niet naleven van de procedure.

Tot slot zullen de sportbeoefenaars en de sportfederaties in Vlaanderen uitvoerig worden geïnformeerd over deze vernieuwingen en de nieuwe accenten in de regelgeving via de door de Vlaamse overheid officieel opgerichte website Dopinglijn en gerichte campagnes. Gisteren heb ik ook de opdracht gegeven om de volledige tekst, die we hebben afgerond, voor advies voor te leggen aan de adviesraden. We gaan dat natuurlijk ook bekijken met de parlementsleden. We willen dit zo snel mogelijk kunnen voorleggen aan de regering. Er moet eerst een officieel advies komen van de Raad van State. Dan zal dit vrij snel aan het parlement kunnen worden voorgelegd.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Dat was erg duidelijk. Ik heb er niets aan toe te voegen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het jeugdvoetbalbeleid

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond en het door de minister gegeven akkoord

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, in de beleidsnota van de minister van Sport staat specifiek te lezen dat de minister in zijn beleid het ‘onderhandelen van een splitsing van de resterende sportbonden’ als operationele doelstelling voor ogen heeft. Mijnheer de minister, naar aanleiding van de bespreking van de beleidsbrief Sport stelde u bovendien dat u aan het wachten was op de resultaten van de werkgroep-Preud’homme en dat u op 21 december 2005, samen met minister Eerdekens van de Franse Gemeenschap, overleg zou plegen met de Belgische Voetbalbond. Toen stelde u trouwens ook dat u een beslissing verwachtte tegen 23 december.

Het rapport van de werkgroep-Preud’homme stelt een splitsing voor op twee vlakken. Er is de splitsing tussen betaald voetbal en amateurvoetbal, die daarna zou worden gevolgd door een opsplitsing van de amateurafdeling in een Vlaamse en een Waalse vleugel. U weet dat dit zeker onze visie niet is. Dit splitsingsvoorstel is zeker voor discussie vatbaar. Bij andere sportbonden blijkt immers dat het ook op een andere wijze kan.

Tot op heden is er nog altijd geen beslissing gevallen. De voetbalbond wil bovendien van de drie ministers van Sport van de drie gemeenschappen de schriftelijke bevestiging van de beloften die ze deden. U stelde immers dat u onder meer 3,6 miljoen euro zou vrijmaken voor een splitsing zoals die wordt voorgesteld in het plan-Preud’homme. Naderhand werd in de kranten gewag gemaakt van 5,6 miljoen euro.

Ik heb u in het verleden reeds gezegd dat er een manifeste onwil bestaat bij de voetbalbond om te splitsen. In een krantenartikel stelde bondsvoorzitter Peeters op 13 juni 2005 het volgende: 'Het plan-Preud'homme gaat vooral over de splitsing tussen betaald en amateurvoetbal. Ik wil niet voor mijn beurt praten, maar over die splitsing bestaat bijna een unanimité. Er moet alleen nog over geld worden gepraat. De tweede fase, de splitsing tussen het noorden en het zuiden van het land, wordt veel moeilijker, om niet te zeggen onhaalbaar. Daar is veel oppositie tegen.' Ik heb u in het verleden al gewezen op deze uitspraak.

We zijn een half jaar verder, 23 december is ondertussen voorbij en we staan eigenlijk nog geen stap verder. Het plan-Preud'homme werd immers naar een werkgroep verwezen. Het is duidelijk dat men onder meer financiële argumenten gebruikt om de splitsing opnieuw op de lange baan te schuiven, hoewel contradictorisch genoeg het financiële element voor de bond ook het enige argument is voor een splitsing. Uit het citaat van zonet blijkt trouwens dat de voetbalbond eigenlijk helemaal niet gewonnen is voor het idee van de splitsing van het amateurvoetbal in een Vlaamse en een Waalse vleugel.

Mijnheer de minister, heeft het overleg dat u samen met minister Eerdekens wilde voeren met de Koninklijke Belgische Voetbalbond al plaatsgevonden? Wat zijn de resultaten geweest van dit overleg? Wat is het standpunt van de Vlaamse minister van Sport met betrekking tot het feit dat de voetbalbond vooraf voorwaarden verbindt aan het opsplitsen van zijn structuren? Wat is uw visie op deze splitsing? Hebt u naar aanleiding van de vraag naar de schriftelijke bevestiging van uw beloftes al contact opgenomen met de Koninklijke Belgische Voetbalbond? Hebt u de gevraagde schriftelijke bevestiging van uw beloftes al overgemaakt aan de voetbalbond? Dan kom ik tot de belangrijkste vraag: welke timing stelt u voorop om de beleidsdoelstelling uit uw beleidsnota te realiseren?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, vooraleer ik mijn vraag stel, wil ik toch opmerken dat we hier gasten hebben die gedichten voordragen. Net zoals andere collega's heb ik zelf ook een gedicht meegebracht. Ik moet eerlijk toegeven dat ik het niet zelf heb geschreven. We hebben het te druk en we zijn te saai om ons daarmee bezig te houden. Ik zie

dat Jan Roegiers al moet glimlachen. Hij heeft echter ook een gedicht bij dat hij niet zelf heeft geschreven.

Het gedicht dat ik zal voordragen, is vrij bekend. Het hangt bij mij thuis in de woonkamer, en is van de hand van Herman De Coninck. Ik breng het even vooraleer we terug overgaan naar de ernstige dagelijkse dingen.

Verlanglijstje – Herman De Coninck

Geef mij Nescio en Tsjechov, oude boeken.
Geef mij na mijn zoveelste kale reis
iemand die mij twee haren uittrekt
en glimlachend zegt: je wordt grijs.
Geef mij alles en zeg: het is niets.

Geef mij niets en zeg: dat is alles.
Geef mij mezelf, geef mij jou.
Ik heb gezocht naar wist ik maar wat.
Geef mij nu eindelijk
wat ik altijd al had.

Mijnheer de minister, zoals de voorgaande spreker ook heeft gezegd, dachten velen met mij dat eind 2005, net voor het kerstreces, er heel wat zou gebeuren inzake de hervorming van het Belgische voetbal. Ik trap een open deur in als ik zeg dat het niet zo goed gaat met het Belgische voetbal. Ik heb het dan vooral over het sportieve aspect. Daar zijn tal van redenen voor. Veel van die redenen moeten worden gezocht in de structurele problemen.

Ik trap opnieuw een open deur in als ik stel dat het voetbal in België wordt beoefend vanuit een structuur die niet is erkend door de overheid en dus niet wordt gesubsidieerd. Daarmee bedoel ik dat het niet gaat om een sportbeleid dat wordt gesubsidieerd door de Vlaamse en de Franse Gemeenschap. De voetbalbond is immers de enige bond die zich niet heeft aangepast aan de staatsstructuren. Andere belangrijke sporttakken, die ook hoge ogen gooien, hebben dat wel gedaan.

Omdat hier vandaag veel gasten aanwezig zijn, zal ik me even verduidelijken. Er bestaat nog altijd een Belgische basketcompetitie, een volleybalcompetitie, enzovoort. Daarbij wordt echter steeds vertrokken vanuit de eigenheid van de Vlaamse en Franstalige federatie. We hebben dezelfde evolutie gezien in het tennis en in het wielrennen. De kwaliteit van de sport

is er in die takken de afgelopen jaren op vooruitgegaan.

Mijnheer de minister, in een aantal persberichten stond dat de profliga en de groep rond Michel Preud'homme een plan hadden opgesteld. Het uitgangspunt was dat de structuren dringend moesten worden aangepast om op een meer professionele wijze om te gaan met die sporttak. Die plannen werden, naar ik meen, ook voorgelegd aan de respectieve ministers van Sport.

In de berichten werd ook gezegd dat de politieke wereld positief reageerde. Ze vond de plannen in ieder geval een stap in de goede richting. Daarnaast konden we echter ook tussen de regels lezen dat veel werd opgezet om tot erkenning en subsidiëring over te gaan.

Mijnheer de minister, vorig jaar in maart, toen er voor de eerste keer sprake was van de plannen van Michel Preud'homme, heb ik u daarover in deze commissie geïnterpelleerd. We hebben toen ook een motie van aanbeveling ingediend die door de plenaire vergadering werd goedgekeurd.

Zoals de heer Deckmyn al heeft gezegd, gaat het hier om een verticale splitsing tussen het betaalde topvoetbal en het amateurvoetbal. Bij het amateurvoetbal zou er ook nog een horizontale splitsing worden doorgevoerd via de oprichting van een Franstalige en een Vlaamse liga.

Toen ik die voorstellen las, vroeg ik me af of ze tegemoetkwamen aan de criteria van het decreet van 13 juli 2001 over de erkenning en de subsidiëring van Vlaamse sportfederaties. De geest en de letter van de motie was dat een aanpassing van eender welke sportfederatie moet passen in de decretale krijtlijnen. Dat wil zeggen dat we geen decreet zullen aanpassen om tegemoet te komen aan de wensen van wie dan ook.

Mijnheer de minister, ik kan me enkel baseren op de artikels die hierover zijn verschenen in de pers. Ik heb geen teksten met de precieze voorstellen gezien. Doorstaan die voorstellen de toets van het decreet?

Daarnaast heb ik ook vernomen dat naast de Profliga ook de voetbalbond zelf zich over deze plannen heeft gebogen. Mijnheer de minister, de voetbalbond zou een brief hebben verstuurd naar u en uw Fransstalige collega. Daarin komt duidelijk naar voren dat

ze een andere visie heeft en dat ze het plan heeft bijgesteld. Kunt u daarover enige duidelijkheid geven? Hoe zit de vork aan de steel? Wat ligt er voor? Welke paden wil men bewandelen?

Los daarvan heb ik nog een aantal praktische vragen. Hoe zal het in de praktijk in zijn werk gaan? Welke plaats krijgen de jeugdafdelingen van de ploegen die unitair blijven, met name de ploegen uit eerste en tweede nationale? Dat gaat van Anderlecht tot Club Brugge tot mijn eigen Dessel Sport. Moeten die elftallen een apart statuut aannemen? Moeten ze aansluiten bij een Vlaamse of Franstalige federatie? Hoe gaat dat in zijn werk? Kan een ploeg nog promoveren van derde – het amateurvoetbal – naar tweede klasse – het betaalde voetbal? Moeten die ploegen dan van federatie veranderen?

Mijnheer de minister, ik stel deze vragen omdat we wel weten waar de klok hangt, maar nog altijd de klepel niet zien. Dat komt omdat het document nog altijd niet publiek is gemaakt.

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Mijnheer de voorzitter, ik zal eerst het gedicht 'Invasie' van Anna Enquist voorlezen.

Op de kale helling, wind in mijn haar,
staan wij en je kijkt. Uit alle macht
kijk jij naar mij, beeld van liefde.

En ik, ik kruip door je betraande ogen
binnen, glijd langs zenuwbanen, huppel
over myelineknoppen; synapsen
ruisen, RNA dwingt eiwitten
Zich te groeperen naar mijn beeld:

Ik sta gekerfd, gebeiteld in je hersens
tot je sterft, totdat je sterft.

(Applaus)

De minister heeft vorig jaar al regelmatig vragen om uitleg gekregen over allerlei elementen die met de organisatie, de subsidiëring en het beleid van voetbalclubs en de Koninklijke Belgische Voetbalbond te maken hebben. De vorige sprekers hebben trouwens al naar deze vragen om uitleg verwezen.

Het rapport Preud'homme zou de minister en zijn anderstalige bevoegde collega's in staat moeten stellen een duidelijke visie uit te werken op en een beleid te voeren ten aanzien van de voetbalsport. Tenslotte maakt deze sport inherent deel uit van onze samenleving.

In de weken voor het kerstreces zijn we met twee nieuwe elementen in dit dossier geconfronteerd. Ten eerste heeft de Europese Unie weer van zich laten horen. Er zullen misschien algemene, voor alle lidstaten geldende richtlijnen komen. Dit onderwerp is al eerder ter sprake gekomen. Het gaat hier over de organisatie van de voetbalclubs en over de regels voor de zogenaamde homegrown-spelers, spelers die in een club worden opgeleid, maar die club later ontgroeien.

Ten tweede is in de pers het bericht verschenen dat de bevoegde ministers de werkgroep-Preud'homme bepaalde garanties hebben verstrekt. De werkgroep zou subsidies mogen incasseren. Zo zou onder meer 2 miljoen euro naar een fonds voor jeugdopleidingen gaan. Bovendien zou het decreet betreffende de niet-betaalde sportbeoefenaars worden aangepast. Dit voornemen lijkt ondertussen weer op de lange baan te zijn geschoven. De plannen van de heer Preud'homme worden nogmaals door een werkgroep van de KBVB onderzocht. Iedereen schreeuwt om meer investeringen in het jeugdsportbeleid in het algemeen en in het jeugdvoetbalbeleid in het bijzonder. Iedereen ziet in dat onze eigen jeugdspelers meer kansen moeten krijgen. De KBVB blijkt evenwel nog steeds niet mee te willen.

Mijnheer de minister, bent u reeds op de hoogte van de concrete plannen van de Europese Commissie in verband met het voetbalbeleid? Welk belang hecht u aan het voorstel van de werkgroep-Preud'homme? Hoe kunt u garanderen dat de eigen jeugdspelers, naar analogie met het plan van deze werkgroep, in de toekomst meer kansen zullen krijgen?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, ik zal eerst de vragen over de splitsing van de KBVB beantwoorden.

In mijn ogen heeft hierover nog geen formeel overleg plaatsgevonden. Op 17 januari 2006 heb ik een brief van de heer Peeters, de voorzitter van de KBVB, ontvangen. Uit die brief blijkt dat de KBVB zich wil

reorganiseren of, zoals de heer Deckmyn het noemt, aan de federale logica van dit land wil conformeren. Over de manier waarop deze reorganisatie moet worden doorgevoerd, ligt voorlopig enkel een voorstel op tafel. Hierover moet, met andere woorden, nog binnen de KBVB en tussen de KBVB en de bevoegde ministers van de gemeenschapsregeringen worden gepraat. Ondertussen heb ik de bondsverantwoordelijken uitgenodigd om een onderhoud te voeren en meer toelichting te geven. Op dat ogenblik zal ik de plannen van de heer Vanden Stock en de voorstellen van de Profliga die er fundamenteel van verschillen met de heren Peeters en Vanden Stock bespreken.

Ondertussen heb ik geen beloftes gedaan, laat staan dat ik een schriftelijke bevestiging zou hebben verstuurd. Naar aanleiding van een toelichting door de Profliga heb ik enkel verklaard dat ik positief sta tegenover de plannen van de werkgroep-Preud'homme. Dit is trouwens niet nieuw: ik heb me in deze commissie al meermaals positief over deze plannen uitgelaten.

Het plan van de werkgroep-Preud'homme heeft vooral de bevordering van de kwaliteit van het jeugdvoetbal tot doel. Zoals in het plan te lezen staat, is de splitsing van de KBVB een voorwaarde om decretale ondersteuning vanuit de Vlaamse overheid te krijgen. In de brief van de KBVB worden aan de opsplitsing van de structuren voorafgaande voorwaarden verbonden. De leiding van de KBVB gaat ervan uit dat de gemeenschappen bereid zijn het niet-betaald voetbal en het jeugdvoetbal te ondersteunen. Dit engagement zal uiteraard afhankelijk zijn van de wijze waarop de reorganisatie van de KBVB uiteindelijk gestalte zal krijgen. Deze reorganisatie moet uiteraard conform de decreten van de Vlaamse Gemeenschap gebeuren. Zodra me een concreet voorstel wordt voorgelegd, zal ik dit juridisch beoordelen.

Voor de timing wil ik me niet op een datum vastpinnen. Ik heb steeds verklaard dat ik ervan uitga dat de splitsing tijdens deze legislatuur kan worden gerealiseerd.

Mijnheer Van Dijck, op 21 december van vorig jaar heb ik samen met mijn collega's van de Franse en Duitstalige Gemeenschap een onderhoud gehad met vertegenwoordigers van de Profliga. Daarbij werden door voorzitter Philips de voorstellen toegelicht van de zogeheten werkgroep-Preud'homme. Die voorstellen hebben vooral tot doel de jeugdopleiding in ons voetbal een nieuwe impuls te geven.

Een voorwaarde om ook de overheid, in dit geval dus de gemeenschappen, te laten participeren, is uiteraard een splitsing van de nu nog unitaire Koninklijke Belgische Voetbalbond. In het voorstel van de werkgroep-Preud'homme is er sprake van een onderscheid tussen het betaald en het niet-betaald voetbal. Het niet-betaald voetbal, concreet vanaf de huidige derde klasse, zou dan gesplitst worden in een Vlaamse en een Franstalige liga.

Daarnaast vermeldt het voorstel-Preud'homme ook de oprichting van opleidingscentra. Die moeten, volgens het voorstel, door de clubs worden opgericht voor alle jeugdspelers, en dat tot het niveau van belofte- of reserve-elftallen. Die opleidingscentra krijgen ook een eigen stamboeknummer en ze moeten aansluiten bij de Vlaamse of Franstalige liga.

Concreet en samengevat zouden we dus een splitsing krijgen voor alle clubs vanaf de derde klasse en voor alle jeugdploegen in alle afdelingen. Met zo'n voorstel zou ik inderdaad akkoord kunnen gaan, maar ik laat het eerst verder onderzoeken.

Intussen heb ik echter ook andere scenario's gehoord, onder meer van kandidaat-bondsvoorzitter – al moet hij misschien nog worden gevraagd om kandidaat te zijn – Roger Vanden Stock, die niet helemaal overeenstemmen met de voorstellen van de werkgroep-Preud'homme. Blijkbaar bestaat er dus binnen de voetbalbond zelf nog onenigheid of in elk geval discussie over de wenselijkheid van die splitsing en vooral over de manier waarop wordt gesplitst.

In elk geval is het zo dat ik als minister duidelijkheid vraag over een definitief standpunt en dus aandrang op een snelle beslissing van de voetbalbond. Want uiteraard is het afhankelijk van de reorganisatie of die uiteindelijk goedgekeurd wordt en om te na te gaan of een eventuele Vlaamse liga zou kunnen worden erkend en gesubsidieerd.

Misschien zinnen een aantal tussenliggende mogelijkheden me niet. Het kan dat een voorstel voldoet aan een aantal basisregels van het decreet, maar dat het helemaal uitsluit dat bijvoorbeeld de supplementaire, facultatieve subsidies voor topsport onmogelijk worden. Op die manier snijdt men in zijn eigen vel en is het voorstel qua jeugdopleiding niet erg interessant voor de jongeren.

Laat mij nog even duidelijk stellen dat er van een splitsing of herstructurering op dit moment nog geen

sprake is. Wanneer er uiteindelijk een plan zou worden goedgekeurd door het Uitvoerend Comité of de Algemene Vergadering van de voetbalbond, zullen we pas kunnen oordelen of dat in overeenstemming is met het decreet op de erkenning en subsidiëring van de sportfederaties van 2001.

Naar mijn inschatting, en uiteraard op voorwaarde dat de plannen van de werkgroep-Preud'homme uiteindelijk zouden worden goedgekeurd, lijken die inderdaad conform het decreet. Een volledige splitsing staat niet als voorwaarde in dat decreet. Als u verwijst naar andere federaties die kritiek kunnen hebben op dit voorstel: ook bij een aantal van die federaties, zoals de basketbalbond of de wielerbond, bestaat er nog een koepel met een eigen werking waar de profs bij aangesloten zijn.

Op uw vragen die specifiek het jeugdvoetbal betreffen, heb ik zopas al geantwoord. In het voorstel van de werkgroep-Preud'homme – en dat is het enige dat mij werd toegelicht – is het dus de bedoeling om voor dat jeugdvoetbal een volledige splitsing door te voeren, dus ook voor de clubs uit eerste en tweede klasse. Daarom ook krijgen jeugdclubs een eigen stamboeknummer waarmee ze ofwel bij de Vlaamse ofwel bij de Franstalige liga aansluiten.

De clubs uit eerste en tweede klasse zijn verenigd in de zogeheten Profliga. Om tot die Profliga te kunnen behoren en bijgevolg in eerste of tweede afdeling te mogen spelen, moet een club een licentie krijgen, waarvoor aan een reeks voorwaarden moet worden voldaan inzake financiële, fiscale en sociale zekerheid. Of het de bedoeling is van de Profliga om haar huidige statuut te behouden, is natuurlijk een zaak van de Profliga zelf. De liga profvoetbal is een autonome vzw, maar wel met een zetel in de schoot van de Belgische voetbalbond en een afvaardiging in de beheersorganen van de voetbalbond. De Profliga beheert onder meer de inkomsten uit de verkoop van tv-rechten, maar met garanties dat ook clubs uit de lagere afdelingen hiervan een gedeelte doorgestort krijgen.

Uiteraard is de Profliga niet erkend door de Vlaamse Gemeenschap, maar daaruit afleiden dat de Profliga geen gesprekspartner zou kunnen of mogen zijn, houdt natuurlijk ook geen steek. In dat geval zou ik als Vlaams minister van Sport bijvoorbeeld ook geen onderhoud kunnen hebben met het BOIC. Als de Profliga een constructief voorstel doet, is dat op zijn minst bespreekbaar.

Ik hoor geregeld de bewering dat de splitsing er maar komt op het niveau waar voetbal verlieslatend is omdat daar de overheid moet bijspringen. Dat klopt niet helemaal, want in het voorstel van de werkgroep-Preud'homme zit ook een engagement dat de Profliga het 'niet-betaald voetbal' mee helpt financieren.

Het omgekeerde zou nogal tegenstrijdig zijn: mochten we als Vlaamse overheid, de sectie 'betaald voetbal' gaan ondersteunen bij een erkenning in geval van volledige splitsing. Het is immers net de bedoeling dat die profclubs hun eigen uitgaven kunnen bekostigen. Het scenario van de werkgroep-Preud'homme maakt alvast ook dat onderscheid duidelijk. Het interessante aan het zogeheten voorstel-Preud'homme is dat er via zo'n opleidingsfonds eindelijk geld geïnvesteerd wordt in de jeugdopleiding. Iedereen is het erover eens dat het probleem van ons voetbal zich daar stelt. Het is uitgerekend de ambitie om daar met de middelen van de Profliga en de overheid samen iets aan te gaan doen.

Mijnheer Van Dijck, clubs zouden, net als nu, gewoon kunnen promoveren of degraderen, afhankelijk van hun sportieve resultaten in de reguliere competitie. Voorwaarde om te promoveren naar het betaald voetbal is uiteraard ook dat die clubs voldoen aan de licentievoorwaarden van de Profliga.

Als clubs die lid zijn van de Vlaamse liga promoveren, waardoor ze ook lid worden van de Profliga, is dat niet in strijd met hun lidmaatschap van de Vlaamse liga.

Mijnheer de voorzitter, vooraleer ik antwoord geef op de vraag van mevrouw Vanderpoorten, wil ik graag een kort gedicht voorlezen. Ik doe dat niet alleen om mevrouw Vanderpoorten mild te stemmen.

Een stille ontmoeting

Even kwam ik je tegen,
het was al laat in de
avond
en ik liep weer in de
regen.

Je was snel voorbij.

Maar het was al genoeg,
het maakte me al blij.

Mevrouw Vanderpoorten, formeel ben ik nog niet op de hoogte gebracht van de – zoals u het noemt – concrete plannen van de Europese Commissie in verband met het voetbalbeleid. Ik weet ook niet in hoeverre die plannen al echt concreet zijn. Navraag bij onze permanente vertegenwoordiging bij de Europese Unie leert mij dat zij geen weet heeft van officiële elementen of documenten in het dossier.

Uiteraard weet ik wel dat er allerlei ideeën circuleren over Europese richtlijnen. Aanvankelijk was het blijkbaar de bedoeling om in de bevoegde commissie van het Europees parlement in januari een hoorzitting te organiseren over het voetbalbeleid. Maar ik heb vernomen dat die commissievergadering verdaagd is naar de maand mei.

De Union of European Football Associations, afgekort UEFA, heeft op haar congres in Tallinn, in april 2005, enkele plannen goedgekeurd om clubs te verplichten meer aandacht te besteden aan de eigen jeugdwerking. Concreet zou het erop neerkomen dat clubs die deelnemen aan de Champions League of de UEFA Cup een minimum aantal spelers in hun kern moeten opnemen die in de eigen club, of op zijn minst in de eigen competitie werden opgeleid. Het minimum aantal spelers zou geleidelijk worden opgetrokken van vier naar acht. Deze maatregel houdt geen nationaliteitsvereiste in, uiteraard om te voldoen aan de Europese regels inzake het vrij verkeer van personen en werknemers. Ook buitenlandse spelers die hier in de jeugdreksen werden opgeleid, worden in rekening gebracht.

Toch gaan er binnen het Europees parlement, onder meer bij het Nederlandse europarlementslid Manders van de VVD, stemmen op die stellen dat het UEFA-reglement niet in overeenstemming is met het Europese recht, net omwille van de regels inzake vrij verkeer. De heer Manders baseert zich daarbij op een studie die hij liet uitvoeren over professionele sport in de interne markt. In die studie wordt voetbal als een economische activiteit beschouwd. Het gaat hier niet om een officieel document van het Europees parlement of de Europese Commissie. Diezelfde studie heeft het ook over mogelijke uitzonderingen, onder meer met het oog op sociale correcties.

Mevrouw Vanderpoorten, mijn persoonlijk standpunt is dat voetbal overduidelijk een sociale dimensie heeft. Het verenigt, enthousiasmeert en motiveert mensen. Zeker in de jeugdopleiding moet voetbal

kinderen kansen geven om die waarden ook na te streven.

Mevrouw Vanderpoorten, ik vind dat de jeugdspelers meer kansen moeten krijgen. Zij zijn letterlijk en figuurlijk de toekomst van het voetbal. Als dit kan door een reglementering, conform de Europese regelgeving, des te beter. Op voorwaarde inderdaad dat zoiets niet gekoppeld wordt aan een nationaliteitsvereiste. Allochtone spelers, zelfs al hebben ze nog niet de nationaliteit van het land waar ze spelen, moeten evenveel kansen krijgen als hun ploegmaats. Anders is er sprake van zuivere discriminatie.

Er moet hoe dan ook meer aandacht worden besteed aan de jeugdopleiding. Daarom hecht ik inderdaad belang aan het voorstel van de werkgroep-Preud'homme. Het is immers een plan dat in de eerste plaats de jeugdopleiding aanbelangt. Ook bij de Profliga binnen de voetbalbond is men zich bewust van de noodzaak om meer te investeren in een betere jeugdwerking. Daarom is het de bedoeling om een jeugdopleidingsfonds op te richten, waaruit de clubs die een kwalitatieve jeugdwerking verzorgen middelen zouden ontvangen.

De Profliga heeft me het voorstel toegelicht. Ik heb inderdaad gezegd dat ik achter de plannen sta. Of die plannen ook decretaal financieel mee ondersteund kunnen worden door de gemeenschappen, zal uiteraard afhangen van de eventuele splitsing in een Vlaamse en een Waalse liga van de voetbalbond.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, in enkele artikels en in de zevende dag hebt u getallen vermeld. U corrigeerde me toen ik het bedrag van 3,6 miljoen euro vermeldde, maar in de artikels die eind vorig jaar verschenen, werd dat bedrag wel vermeld.

Minister Bert Anciaux: De gewone subsidiëring van de federatie zou ongeveer 2 miljoen euro kunnen bedragen. Daarin is ook het onderdeel van de facultatieve subsidies Topsport opgenomen. De subsidies van de Vlaamse Gemeenschap aan de lokale voetbalclubs en verenigingen zouden 1,6 miljoen euro bedragen. Er wordt 2 miljoen euro extra uitgetrokken voor de ondersteuning van de voetbalbond in het kader van de uitvoering van het Topsportactieplan en voor de ondersteuning van de jeugdopleiding. Dat brengt het totaal op 5,6 miljoen euro.

De heer Johan Deckmyn: Dat verduidelijkt al iets meer. Hoe dan ook vind ik het niet logisch dat de voetbalbond op voorhand schriftelijke garanties vraagt. Ik hoop dat u dezelfde mening bent toegedaan. Uit uw briefwisseling met de heer Peeters blijkt dat er nog zal worden gepraat. Ik vrees echter dat er nog heel veel zal worden gepraat en dat een oplossing nog lang op zich zal laten wachten. Ik ben benieuwd wat het resultaat zal zijn van het eerstkomende overleg.

Mijnheer de minister, u neemt een afwachthouding aan. In een artikel in De Standaard van 11 januari stelde europarlementslid Ivo Belet dat de drie ministers van Sport van de verschillende gemeenschappen het eigenlijk min of meer eens zijn over het rapport-Preud'homme. U hebt hier bevestigd dat u daar effectief achter staat. Volgens de heer Belet gaat het echter veeleer om een politieke kwestie dan om een bondskwestie. Daaruit kan worden geconcludeerd dat de politiek iets meer druk moet uitoefenen. Zo heb ik dat uit het artikel begrepen. Dat is een politieke stellingname vanuit CD&V.

Mijnheer de minister, er zijn heel wat verschillende meningen over de vraag of er zal worden gesplitst en wat er zal worden gesplitst. Ik vind de opmerking van de heer Belet dan ook heel pertinent. Wij kunnen daar nog lang over debatteren en de Voetbalbond zal er wellicht nog langer over debatteren. Wie moet de leiding nemen om dit dossier eindelijk af te maken?

Minister Bert Anciaux: Het is niet omdat ik geduldig ben dat ik de touwtjes niet in handen heb. Wees gerust, ik zal de dans leiden.

De heer Johan Deckmyn: Ik ben benieuwd hoe ver die dans ons zal leiden.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. Vanuit een grote bezorgdheid voor het voetbal stellen we echter vast dat er een hypotheek wordt gelegd op de positieve kansen door diegenen die de sport moeten promoten. Wij willen het voetbal een toekomst geven.

Tot slot wil ik nog een opmerking maken over de uitspraken van politici op andere niveaus: het is de Commissie voor Sport die samen met de minister zal bepalen wat kan en wat niet kan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over motorcrossterreinen in Vlaanderen en de beslissing hierover van de Vlaamse Regering

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, de problematiek van de permanente terreinen voor motorcross en andere lawaaierige sporten werd de voorbije jaren veelvuldig behandeld in het Vlaams Parlement. Dit jarenlange gepalaver leidde er uiteindelijk toe dat er eind vorig jaar een definitieve beslissing zou worden getroffen over het inplanten van permanente terreinen in Vlaanderen.

Die beslissing is er uiteindelijk gekomen, maar althans voor drie provincies was de beslissing dat er eigenlijk geen beslissing was en dat alles op de lange baan zou worden geschoven. Ik zou natuurlijk kunnen stellen dat ik alles over dit dossier al uitvoerig heb gelezen in de pers, zodat ik er geen vragen meer over hoeft te stellen. Ik wilde dit alles echter toch nog op de politieke agenda plaatsen, in naam van de duizenden motorcrossliefhebbers en hun verenigingen, die zich trouwens bedrogen voelen. De beslissing van de Vlaamse Regering getuigt immers niet echt van politieke moed of degelijk bestuur.

Om dit te illustreren en alvorens mijn vragen daadwerkelijk te stellen, wil ik nog even de situatie in dit dossier kort schetsen. Op basis van een behoeftonderzoek inzake gemotoriseerde sporten in Vlaanderen bleek dat er een tekort is aan permanente motorcrossterreinen. Om dat te verhelpen en de wildgroei van hinderlijke en illegale activiteiten tegen te gaan, besliste de Vlaamse Regering in 2002 dat er twaalf tot vijftien locaties met trainingsfaciliteiten moesten zijn, niet alleen voor motorcross, maar ook voor sporten als karting, schieten en rallycross.

De vorige Vlaamse Regering vroeg daarom aan de vijf provincies om enkele voorstellen te doen. In de moeilijke zoektocht naar geschikte terreinen deden de provinciebesturen uiteindelijk enkele voorstellen aan de bevoegde minister. Onlangs besliste de

Vlaamse Regering welke terreinen beschikbaar zijn. Enkel in Antwerpen en Limburg werden blijkbaar geschikte terreinen gevonden. De voorstellen van Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen en Vlaams-Brabant werden door de minister afgewezen. 'De locaties voldeden technisch niet of botsen op tegenwind van omwonenden of gemeentebesturen. We willen zo een evenwicht vinden tussen de behoefte om lawaaierige sporten te beoefenen en het recht van iedere burger om hierdoor zo weinig mogelijk te worden gestoord. In de provincies zonder omloop is er geen maatschappelijk draagvlak', aldus de minister.

Ondanks deze afwijzing vindt de Vlaamse Regering dat elke provincie minstens één terrein moet hebben. Na de beslissing van de Vlaamse Regering zullen veel motorcrossliefhebbers noodgedwongen hun sport verder clandestien blijven uitoefenen of zullen ze moeten uitwijken naar het buitenland. Verder vrezen velen dat de terreinen in Antwerpen en Limburg zullen worden overspoeld door de hele motorcrosswereld, wat mogelijk zal leiden tot overlast in deze twee provincies.

Mijnheer de minister, kunt u de beslissing over het al dan niet erkennen van de terreinen toelichten? Wat waren de belangrijkste knelpunten bij de afgewezen terreinen? Blijft u erbij dat elke provincie minstens één motorcrossterrein moet hebben? Kunt u ook een timing geven?

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de voorzitter, voor ik inga op de vraag van de heer Sintobin, wil ik ook een gedicht voorlezen. Het is van Eddy van Vliet. Ik heb het hem hier horen brengen naar aanleiding van de eerste editie van Poëten in het parlement. Het gaat over verliefd zijn. Naar aanleiding van recente berichten dat er opnieuw wat plaats is voor verliefd-zijn in de politiek, vond ik dit een passend gedicht.

Zo gaat het, zo ging het en zo zal het altijd gaan.
Afspreken in cafés op de sluitingsdag.
Aan de verkeerde zijde van bruggen staan.
Tussen duim en wijsvinger, als brandende as,
het fout begrepen telefoonnummer.
Parken te nat, hotels te vol, Parijs te ver.
Liefde als een veelvoud van vergissingen.

Onbeholpen woorden als zo-even op zak en
zoveel zin om, los van de wetten

van goede smaak en intellect, te schrijven dat van de stad waar je elkaar voor het eerst zag, een plattegrond bestaat, waarop een kus, die het nauwelijks was, geregistreerd werd.

Mijnheer de voorzitter, ik wil even ingaan op deze kwestie, en dan meer bepaald op de situatie in Oost-Vlaanderen. Toen de gouverneur de mensen van een van de comités die zich verzetten tegen de inplanting van een motorcrossterrein had ontvangen, heeft hij publiekelijk verklaard dat er in Oost-Vlaanderen geen draagvlak is voor een motorcrossterrein. Dat is wat vreemd, als we bedenken dat hij de voorbije 5 jaar in dit parlement elke week heeft gepleit voor een motorcrossterrein in Oost-Vlaanderen. Nu stelt hij echter vast dat er geen draagvlak is in Oost-Vlaanderen.

Mijnheer de minister, u hebt zelf verklaard dat er in een aantal provincies geen maatschappelijk draagvlak bestaat. Hoe zit het nu in die provincies waar geen motorcrossterrein is aangeduid, en dan meer specifiek wat Oost-Vlaanderen betreft? Welke timing kan worden vooropgesteld?

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, dit dossier is hier al regelmatig opgedoken. We kunnen de zaken ook positief bekijken: in dit lang aanslepende dossier zijn er nu toch al een aantal concrete stappen voorwaarts gezet en zijn er een aantal concrete beslissingen genomen in een aantal provincies.

Ik betreur dat er in West-Vlaanderen geen keuze is gemaakt. Ik had ook liever het tegendeel gezien. Nuchter bekeken lijkt het me echter dat er bij de provincie zelf fouten zijn gebeurd. Er zijn destijds dingen vooropgesteld, hoewel geweten was dat een en ander moeilijk lag.

Alle leden proberen iets te doen voor die sport, dus ik vind het vreemd dat het Vlaams Belang zich opwerpt als de enige verdediger van de motorcrossers. Als er geen maatschappelijk draagvlak is, dan is dat net omdat lokale afdelingen van het Vlaams Belang vaak in het verweer gaan. Deze partij kan wel stellen voorstander van die terreinen te zijn, maar ze doet ook haar best om verzuring te helpen creëren.

Mijnheer de minister, ik ben er een voorstander van dat u stap voor stap beslissingen neemt. Er zijn nu

beslissingen genomen waarbij er waarschijnlijk wel sprake is van een voldoende groot draagvlak. In andere provincies is dat draagvlak er nog niet. Dat stel ik gewoon vast. Hoe zit het nu met die andere provincies? Naar aanleiding van vorige vragen om uitleg van verscheidene leden, heb ik ook al wat suggesties gedaan. Dan denk ik aan havengebied dat in het verleden werd gebruikt, maar waar om stedenbouwkundige en andere redenen sprake was van een zekere illegaliteit. Daarvoor lijkt me wel een maatschappelijk draagvlak te bestaan. Er is immers totaal geen sprake van een storing van de omgeving. Wel zijn er andere problemen, met betrekking tot de bestemming van gronden en concessies van havenbedrijven. We moeten gestaag inspanningen doen om die mogelijkheden voort te onderzoeken. Ik denk dan aan Zeebrugge en de haven van Gent. Worden die mogelijkheden onderzocht? Is er een tijdschema waarbinnen er een beslissing moet komen met een maatschappelijk draagvlak?

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Ik wil me aansluiten bij de vragen van de heer Sintobin. De belangrijkste zin lijkt me de volgende: 'De locaties voldeden technisch niet of botsten op tegenwind van omwonenden of gemeentebesturen.' Ik vrees dat die omwonenden altijd wel zullen protesteren. Dat heet dan het NIMBY-syndroom. De heer Decaluwe wijst erop dat het Vlaams Belang terzake vaak het voortouw neemt. Laten we echter niet vergeten dat CD&V op een aantal plaatsen die ik kan opsommen ook erg goed meespeelt.

De heer Roegiers maakte de terechte opmerking over voorstanders die plots tegenstanders worden, nadat ze dit op andere plaatsen hebben verdedigd. Als omwonenden heel veel protesteren, hebben gemeentebesturen daar uiteraard oor naar, zeker nu, in het licht van de komende gemeenteraadsverkiezingen. Misschien hebben ze dat zelfs nog meer dan anders. Ik vrees in dit dossier dat, naar aanleiding van klachten van buurtbewoners, de gemeentebesturen met de juiste connecties meer invloed zullen uitoefenen dan objectieve criteria.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, op 23 december van vorig jaar heeft de Vlaamse Regering in dit dossier een beslissing genomen. Ik had altijd al aangekondigd, zeker hier in het parlement, dat ik

voor het einde van het jaar duidelijkheid wou hebben.

Enerzijds is het de bedoeling met deze beslissing het licht op groen te zetten voor de terreinen die aan de voorwaarden kunnen voldoen en waarover een consensus bestaat. Het gevaar was immers reëel dat ook wat die terreinen betreft de zaken op de lange baan zouden worden geschoven. Anderzijds was het ook aangewezen met die beslissing een antwoord te geven op de onrust die op verschillende plaatsen in Vlaanderen was gegroeid, terwijl ik me hoegenaamd niet kon indenken dat we zouden beslissen op die plaatsen terreinen te scheppen. Daar wou ik dus duidelijkheid over creëren.

Conform de afgesproken procedure hadden de provinciale overheden voorstellen van locaties ingediend. Hierbij moest telkens een advies worden gevoegd van het college van burgemeester en schepenen van de betrokken locatie, als graadmeter voor het plaatselijke maatschappelijk draagvlak. In de provincies Oost- en West-Vlaanderen waren dit telkens negatieve adviezen. In Vlaams-Brabant had de provincie geen advies gevraagd, maar hebben de gemeentelijke overheden me rechtstreeks op de hoogte gebracht van hun negatieve standpunt. Op basis hiervan zijn de voorstellen in deze drie provincies verworpen.

Ik besef de noden van de motorsportbeoefenaars. Ik begrijp ook de behoefte aan bijkomende terreinen, maar het is natuurlijk onmogelijk deze terreinen op te dringen, tegen de wil van de plaatselijke gemeenschap. Zelfs als die onrust of angst voor overlast onterecht zou blijken, is het toch essentieel dat dit eerst wordt aangetoond en de onrust dus ook wordt weggewerkt.

U mag echter niet uit het oog verliezen dat we voor het eerst een aantal permanente terreinen hebben aangeduid. Wat dat betreft, gaan we van nul naar zeven terreinen. Dat is niet niets. Het is dus al evenmin correct te laten uitschijnen dat er in dit lastige dossier geen enkele beslissing is genomen.

Het blijft inderdaad de bedoeling verder te zoeken in de provincies waar nu nog geen terreinen erkend zijn. De Vlaamse Regering heeft beslist dat er in Vlaams-Brabant, Oost- en West-Vlaanderen naar minimaal één terrein moet worden gestreefd, waarvoor er wel een maatschappelijk draagvlak bestaat of kan worden gevonden. Dat betekent niet dat de Vlaamse Regering opnieuw een formele vraag zal stellen aan de provincies om nieuwe voorstellen te formuleren.

Het betekent gewoon dat ik als minister van Sport – uiteraard – overleg zal plegen met provinciale en lokale besturen om na te gaan waar er wel mogelijkheden zijn. Zo worden mij regelmatig ook eventuele nieuwe mogelijkheden gesignaleerd. Die zullen worden getoetst aan de geldende criteria, en er zal worden nagegaan of er ook een lokaal draagvlak voor kan ontstaan.

Het is vooral belangrijk dat dit in alle sereniteit kan gebeuren, net om nieuwe opstoten van onnodige onrust te vermijden. Ik heb me er alleszins toe verbonden om daadwerkelijk naar die terreinen te zoeken, want het is zeker niet de bedoeling dat alle beoefenaars naar de nu al erkende omlopen in Limburg en Antwerpen zouden trekken. Door middel van milieuvergunningen wordt trouwens ook de maximale capaciteit van dergelijke omlopen vastgelegd. Bovendien mag het uiteraard geenszins de bedoeling zijn ondertussen het clandestien beoefenen van deze sporten op niet-erkende terreinen oogluikend toe te laten. Integendeel, deze regeling beoogt net een alternatief te bieden voor het zogeheten wildcrossen.

Ik probeer dus in alle rust en kalmte te zoeken. Ik ga die beslissing ook niet nemen voor de gemeenteraadsverkiezingen hebben plaatsgevonden. Ik ben ervan overtuigd dat het wel mogelijk is die terreinen te vinden in die drie provincies. Misschien vergt dit ook meer dan alleen een beslissing over terreinen voor lawaaierige sporten. Misschien moet er in ruil ook iets worden geboden aan de plaatselijke bevolking. Ik zal dit bekijken. Mij lijkt het niet verkeerd te proberen een goede overeenkomst te bereiken.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, ik betreur dat de heer Decaluwe het nodig heeft gevonden hier een partijpolitiek spelletje te spelen. Zoals de heer Marginet al stelde, mocht ik hier opsommen wat lokale CD&V-afdelingen zeggen en wat de CD&V-fractie hier stelt, dan zou ik een hele dichtbundel hebben.

Ik heb wat problemen met de motivatie voor deze beslissing. U stelt dat er geen maatschappelijk draagvlak is voor bepaalde terreinen.

Minister Bert Anciaux: Dat is niet het enige.

De heer Stefaan Sintobin: Ja, maar toch is het uw hoofdargument. Mochten we echter alle wetten en beslissingen afschaffen waarvoor geen maatschappe-

lijk draagvlak bestaat, dan zou er pas administratieve vereenvoudiging zijn. Dan stel ik voor dat we, bijvoorbeeld, federaal ook het vreemdelingenstemrecht afschaffen. Daarvoor bestond immers al evenmin een maatschappelijk draagvlak.

Minister Bert Anciaux: Jawel.

De heer Stefaan Sintobin: Dat is nooit getoetst, uit angst.

Ik bedoel maar: er zijn tal van voorbeelden waarbij er geen sprake is van een maatschappelijk draagvlak. Er zal altijd wel iemand zijn die een actiecomité opricht.

U zegt ook dat u dit niet zult doen voor de lokale verkiezingen, uit angst voor de lokale besturen, maar ook in 2007 zijn er verkiezingen. Dat zijn dan wel federale verkiezingen, maar de impact van dergelijke beslissingen zal ook bij federale verkiezingen doorwegen bij de lokale publieke opinie. In dit land gaan we van verkiezing naar verkiezing. Ik vrees dat alles op de lange baan zal worden geschoven.

Ik volg deze commissie niet zo, maar meen toch te weten dat u met uw topsportbeleid ernaar streeft zoveel mogelijk kampioenen te maken. In ons land bestaat er een rijke motorcrosstraditie. We hebben heel wat kampioenen, die ook internationaal iets betekenen. Mij lijkt het dat dit in tegenspraak is met het topsportbeleid: als we ook in die sporttak voor kampioenen willen zorgen, dan moeten we in de nodige faciliteiten voorzien opdat dit kan groeien.

Minister Bert Anciaux: Natuurlijk hebt u in essentie gelijk, maar als we al zoveel wereldklasse realiseren zonder erkende terreinen, hoeveel wordt dat dan niet met zeven erkende terreinen? Dat ontslaat me echter niet van mijn verplichting om te zoeken naar bijkomende terreinen.

De heer Stefaan Sintobin: Verder dacht ik dat u niet hebt geantwoord op de vragen van de heer Decaluwe over terreinen in zeehavens, zoals Zeebrugge en Gent. Misschien zijn er daar wel mogelijkheden, die kunnen worden gerealiseerd op kortere termijn, voor alle verkiezingen plaatsvinden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de accenten betreffende cultuur, jeugd en sport in de nieuwe beheersovereenkomst met de VRT

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, in een aantal recente interviews heeft de minister van Cultuur een aantal uitspraken over de nieuwe beheersovereenkomst met de VRT gedaan. Wie al die interviews na elkaar leest, zal merken dat hij zijn stellingen gaandeweg enigszins nuanceert.

Vooraf het interview in De Morgen van 31 december 2005 heeft mijn aandacht getrokken. Volgens de minister moet de nieuwe beheersovereenkomst sterke luiken cultuur, jeugd en sport bevatten. Wat de digitale cultuurzender betreft, vindt de minister dat er meer kleur in de cultuurprogrammatie moet komen en dat de oprichting van een digitale cultuurzender zelfs een conditio sine qua non voor de nieuwe beheersovereenkomst vormt. De minister wil dat de VRT in de toekomst een driesporenbeleid zal voeren. Het is niet de bedoeling hierover een inhoudelijk debat op gang te brengen. Hiervoor hebben we in deze commissie al voldoende kansen gekregen. Bovendien meen ik dat alle parlementaire fracties achter het driesporenbeleid staan. Ik vind het echter een sterke uitspraak van de minister dat er geen nieuwe beheersovereenkomst zonder sterke luiken cultuur, jeugd en sport kan komen. Uit de debatten die we in deze commissie al over dit onderwerp hebben gevoerd, blijkt dat iedereen voor een verfijning en een versterking van deze luiken gewonnen is. Daarover is er eigenlijk geen discussie meer.

Wat ik belangrijk vind, is dat de minister blijkbaar vindt dat hij de inhoud moet verdedigen en dat de minister van Media de middelen moet zoeken. Dit is uiteraard een politiek statement. In latere interviews nuanceert de minister deze uitspraak. Ook de minister van Media heeft ondertussen wat olie op de golven gegooit.

Iedereen is het eens over het te voeren driesporenbeleid en over de verfijning van het sport- en cultuuraanbod. De grote vraag is hoe we dit beleid moeten financieren. Dit is de essentie van de discussie. Wat het cultuuraanbod betreft, zullen we allicht ook in Nederland de nodige hefbomen en eventueel cofinanciering moeten zoeken.

Mijnheer de minister, ik zou u in dit verband drie concrete vragen willen stellen. Betekenen uw uitspraken dat u vanuit uw eigen departementen geen bijkomende middelen voor de VRT zult vrijmaken? In welke middelen voorziet uw meerjarenbegroting hiervoor? Wat impliceert de sterke invulling van de luiken cultuur, jeugd en sport in de nieuwe beheersovereenkomst met de VRT? Wat verstaat u hier als bevoegd minister inhoudelijk onder?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, ik wil eerst en vooral opmerken dat ik steeds hetzelfde verhaal vertel. Aangezien ik dit verhaal regelmatig heb verteld, zijn gaandeweg ook andere aspecten in interviews opgenomen. Ik heb niet genuanceerd wat ik voordien heb verklaard. Ik moet wel toegeven dat de titel van het op 31 december 2005 verschenen interview me enigszins heeft doen schrikken. In feite is deze titel louter een uitvergroting van mijn aandacht voor het derde denkspoor. Om die reden heb ik eergisteren uitdrukkelijk verklaard dat het derde denkspoor er in mijn ogen enkel kan komen indien de VRT ook voor het eerste en het tweede denkspoor kan zorgen. Deze denksporen moeten ook in die volgorde worden gerealiseerd. Ik veronderstel dat we het hierover eens kunnen zijn.

Ik heb natuurlijk nooit gezegd dat ik de inhoud wil bepalen en dat de minister van Media maar voor de centen moet zorgen. Aangezien ik bevoegd ben voor cultuur, jeugd, sport en Brusselse aangelegenheden, een beleidsdomein dat tijdens de onderhandelingen over de beheersovereenkomst ook ter sprake kan komen en waarbij de openbare omroep ook een bepaalde verantwoordelijkheid zou kunnen opnemen, spreekt het voor zich dat ik inhoudelijke uitspraken moet doen. Die discussie wordt binnen de Vlaamse Regering gevoerd. Samen met de minister van Media, bereid ik bepaalde aspecten van de beheersovereenkomst voor. Alle leden van de Vlaamse Regering aanvaarden dat niet elke minister even nauw bij dit dossier betrokken is. De minister van Media coördineert de onderhandelingen en draagt de eindverantwoordelijkheid. Alle leden van de Vlaamse Regering erkennen evenwel dat dit dossier mij ook in belangrijke mate aanbelangt.

Ik tracht uitspraken over de aangelegenheden die echt tot de verantwoordelijkheden van de minister van Media behoren zoveel mogelijk te vermijden. Ik denk hierbij onder meer over de grootte en de oorsprong van de middelen voor de VRT. Mijns inziens,

moeten de middelen voor de VRT in de begroting Media worden ingeschreven. Het kan niet de bedoeling zijn dat de beleidsdomeinen Cultuur, Jeugd of Sport voor aanvullende middelen zorgen.

Ik vind het niet nodig dat mijn departementen voor aanvullende subsidies zorgen. Dit jaar heb ik hiervoor wel gezorgd. Ik wilde immers een aanzet geven om vanaf 2007 een voorbeeld van een programma, zoals in dit geval Vlaanderen Sportland, te geven dat uiteindelijk in de normale financiering en in de beheersovereenkomst zou moeten worden opgenomen.

Uiteindelijk heeft de voltallige Vlaamse Regering belang bij een performante en sterke openbare omroep. Het akkoord over de nieuwe beheersovereenkomst zal dan ook de stempel van de voltallige Vlaamse Regering dragen. Hierover zijn goede en werkbare afspraken gemaakt. Dit betekent evenwel niet dat het budget van de VRT in de budgetten van de verschillende ministers moet worden bijeengesprokkeld. Omwille van de efficiëntie en de transparantie is het aangewezen dat het budget van de VRT helder en ondubbelzinnig in de begroting Media wordt vastgelegd. Ik heb in mijn eigen meerjarenbegroting alvast niet in middelen voor de VRT voorzien.

Het lijkt me nuttig even te citeren uit een toespraak die ik vorige dinsdag voor de voltallige cultuursector heb gegeven. In verband met de VRT heb ik toen de volgende stelling verdedigd: 'Mij verheugt het eveneens dat ook de openbare omroep meer dan ooit bereid is om zijn steentje bij te dragen aan het verhaal van de cultuurparticipatie. Wie echter het driesporenbeleid van de VRT doelbewust verengt tot een elitaire culturele nichezender, vergist zich tweemaal. Een eerste maal wanneer hij of zij meent dat een welbedoordacht cultureel themakanaal geen rol van betekenis kan spelen in het brede verhaal van cultuurparticipatie en een tweede maal omdat het voor mij zonneklaar is dat dit derde spoor staat of valt met de ontwikkeling van de andere twee sporen die de VRT vooropstelt. Meer cultuur dus in toegankelijke programma's op alle generalistische netten en ook meer specifieke, cultuurgerelateerde programma's op diezelfde generalistische netten. Een afzonderlijk cultuurkanaal kan dus slechts indien eerst spoor 1 en spoor 2 gerealiseerd zijn.'

Ik ben ervan overtuigd dat we door middel van een gericht cultuur-, jeugd- en sportbeleid belangrijke impulsen kunnen geven die tot een grotere samen-

hang in de maatschappij, tot een grotere mate van deelname en participatie, tot minder uitsluiting, tot minder verzuring en tot meer verzoeting leiden. Om al deze redenen is het van het allergrootste belang de mensen uit te nodigen, te verleiden en naar ons ruim en divers aanbod te leiden. Op dit vlak speelt de openbare omroep een cruciale rol.

Zoals ik al eerder heb gezegd, verheug ik me erover dat het driesporenbeleid op de rails staat. Ik zal erover waken dat het in de praktijk ook correct zal worden uitgevoerd. We zijn het eigenlijk eens over wat er met betrekking tot cultuur en sport op de generalistische netten moet gebeuren. De generalistische netten zullen aandacht aan sport schenken in de nieuwsuitzendingen en in programma's als Sportweekend. Daarnaast zal sport ook in diepgaander sportprogramma's op de generalistische netten aan bod komen.

Ik heb er geen probleem mee dat de VRT hiernaast nog over een afzonderlijke sportzender nadenkt. De sfeer rond die zender is evenwel heel anders. De oprichting van een afzonderlijke sportzender zou voor het hele medialandschap in Vlaanderen grotere gevolgen hebben dan de oprichting van een afzonderlijke digitale cultuurzender. Ik ben hier persoonlijk niet tegen, maar deze aangelegenheid is hier vandaag niet aan de orde.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Ik ben uitermate tevreden met het duidelijke antwoord van de minister. Een parlements lid dat enkel afgaat op wat in de kranten verschijnt, wordt vaak met uitvergrotingen geconfronteerd. Het antwoord van de minister komt overeen met de resolutie die het Vlaams Parlement vorige week heeft goedgekeurd.

Het is de bedoeling om in het kader van het driesporenbeleid een aantal zaken trapsgewijs in te voeren. Voor de transparantie is het zeer belangrijk dat voor elementen die tot de core business van de openbare omroep behoren niet snel nog even wat middelen worden bijeengesprokkeld. Dit is voor de kernopdrachten van het Bloso en van Toerisme Vlaanderen wel gebeurd. De uitspraken van de minister over de middelen kunnen de discussie over de beheersovereenkomst stimuleren. Indien hierover discussie ontstaat, mogen de middelen in mijn ogen gerust in de basisdotatie worden ingeschreven. Het belangrijkste is dat we hierin de nodige structuur aanbrengen.

Wat de sportuitzendingen betreft, zou de minister uiteraard een belangrijke rol kunnen vervullen. Onder impuls van de minister levert de VRT reeds een aantal inspanningen. We moeten die houding van de VRT op een of andere manier zien te betonen. Bepaalde sporten mogen niet omwille van de voetbaluitzendingen worden gediscrimineerd. De openbare omroep betaalt onrechtstreeks, via Belgacom, de voetbalorganisatoren. De organisatoren van andere sportwedstrijden moeten de VRT betalen om hun wedstrijden te laten verslaan. De organisatoren van een tennistornooi in december 2005 hebben de VRT 100.000 euro moeten betalen om een straalverbinding tot stand te brengen. Zonder die verbinding waren hun wedstrijden niet rechtstreeks uitgezonden. Dit is een schoolvoorbeeld van discriminatie. Het is een taak van de openbare omroep om belangrijke sportwedstrijden uit te zenden. In het belang van de minder populaire en minder kapitaalkrachtige sporten moet de minister erover waken dat deze uitzendingen in de toekomst gevrijwaard zullen blijven.

De VRT moet het aanbod aan minder populaire sporten goed invullen. We kunnen dit standpunt ook toepassen op andere thema's, zoals film, cultuur, educatie en jeugd. Het antwoord van de minister stemt me dan ook zeer tevreden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over culturele samenwerking tussen Vlaanderen en Suriname

De voorzitter: De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb een gedicht meegebracht van Maurits van Liedekerke. Hij heeft ooit vertoefd in Suriname en heeft een dichtbundel 'Paramaribo' genoemd.

NIEUWJAAR

Elk jaar ontving ik uit Paramaribo
een kaartje met kaarsen, kerstballen

en wat poedersneeuw en met

‘vele groetjes van Bert, je vrind’.

Op de postzegel zit een roodsnaveltoekan
van 65 cent uit te blazen

van de verre vlucht.
En elk jaar zeg ik tot mijzelf:

‘Wat vriendelijk van die Bert!’
Maar wat moeten ze in Suriname

met kaarsen, kerstballen,
en wat poedersneeuw? (*Applaus*)

De naam ‘Bert’ is niet toevallig. Hij slaat niet enkel op Bert Anciaux, maar ook op Bert Eersteling, lid van de Taalunie. Via een cultureel verdrag, dat in 12 december 2003 werd gesloten in ons eigen Hotel Errera, is Suriname toegetreden tot de Taalunie.

Mijnheer de minister, gisteren nam de plenaire vergadering tot mijn grote vreugde unaniem een motie aan waarin wordt opgeroepen om de vormen van samenwerking met Suriname beter te onderzoeken en waarin elke minister wordt gevraagd wat er op zijn beleidsdomein mogelijk is. De motie kwam er na een interpellatie tot de minister van Buitenlandse Aangelegenheden, maar in de motie wordt ook verwezen naar de minister die bevoegd is voor de Taalunie.

Dat Suriname lid is geworden van de Taalunie biedt Vlaanderen onverwachte en onverhoopte kansen op meer contact. Het is bijna dramatisch te noemen dat dat niet eerder is gebeurd. Tot nu toe beschouwden we het land louter als ‘een kolonie van Nederland’, maar ook voor ons is er sprake van verbondenheid. Het lidmaatschap biedt een opening naar een nieuwe wereld. Suriname is lid van Caricom, de vereniging van Caribische gebieden en Latijns-Amerikaanse landen. Het is een beetje vergelijkbaar met het lidmaatschap van België in de EU. Het is dus een kernpunt dat heel wat mogelijkheden biedt.

Mijnheer de minister, toen u nog minister van Ontwikkelingssamenwerking was, pleitte u hard voor de horizontale werking van iedere minister. Dit past dus perfect in uw profiel.

Recent ontving ik een uitnodiging voor een conferentie over interculturaliseren. Ik heb er kennis gemaakt met de heer Eersteling. Er waren ook een aantal scholen aanwezig. Vlaanderen beschikt op dit ogenblik slechts over één officieel samenwerkingsprogramma: VVOB en schoolprojecten. In een aantal

scholen liepen culturele uitwisselingsprojecten met scholen uit Nederland. Daaruit blijkt dat er veel kan worden geleerd over hoe culturen er samenleven. Dat past perfect in uw beleidsdomein en met name in wat u de kennismaking met modellen van interculturaliteit in het jeugd-, sport- en cultuurbeleid noemt.

Ik reken dus sterk op uw enthousiasme. Ik hoop dat we hier nog verder over zullen praten en zaken zullen uitwerken. Op dit ogenblik bevinden we ons in een beginstadium van de samenwerking met Suriname. Binnen heel veel verenigingen is er – in sommige gevallen onverwacht – veel enthousiasme voor. Vroeger vormde het ANV hiervoor een speerpunt en daarnaast waren er een aantal Vlaamse verenigingen geïnteresseerd zoals de Marnixkring en de Orde van den Prince. Die verenigingen zijn echter specifiek op taal gericht. Ook vanuit andere gezichtspunten zijn er nog veel interessante samenwerkingsvormen mogelijk.

Tot mijn aangename vaststelling merk ik dat u bladdert in het boek over Suriname. In dat boek staat een foto waarop een moskee vlak naast een synagoge staat. Dat is waarschijnlijk maar in één land mogelijk zonder dat het vragen opwekt. Het is trouwens een foto uit Paramaribo – uitgesproken met de klemtoon op de i.

Een tweetal weken geleden stond er een paginagroot interview met Alida Neslo in de krant. Zij is onze bekendste Vlaamse Surinaamse. Ze richt in Suriname een afdeling van het Teirlinck Instituut op.

Er zijn dus mogelijkheden zat. Minister Bourgeois heeft al toegezegd om de projecten te steunen vanuit het Unesco Werelderfgoed. Het gaat daarbij natuurlijk slechts om een heel beperkt gedeelte.

Hoe staat het met de hernieuwing van het Belgisch-Nederlands Cultureel Verdrag en een eventuele uitbreiding ervan naar Suriname?

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, ik zal niet herhalen wat ik gisteren in de plenaire vergadering heb gezegd naar aanleiding van de motie. Ik heb twee kleine puntjes.

We vergeten opnieuw de Nederlandse Antillen en Aruba.

Ik kan volgen dat in de eerste plaats wordt gedacht aan samenwerking op cultureel gebied, maar ook

het onderwijs is heel belangrijk. Samenwerking of afspraken komen best tot stand samen met minister Vandenbroucke. Ook via de Nederlandse Taalunie blijkt dat er sprake is van twee zaken: het culturele aspect en het onderwijsaspect, dat ook een serieuze rol speelt.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me graag aan bij de vraag van de heren Loones en Marginet. Gisteren heb ik niets gezegd toen het over de ABC-eilanden ging. Tijdens een vergadering van de Interparlementaire Commissie van de Taalunie in Den Haag heb ik wel al eens opgemerkt dat we die eilanden niet mogen vergeten. In deze zaak, die de cultuur betreft, is er toch een verschil tussen de ABC-eilanden en Suriname. In Aruba, Bonaire en Curaçao wordt – tot verbazing van velen – immers geen Nederlands gesproken, maar Papiamentu. De kinderen krijgen enkel een paar uur Nederlandse les omwille van de link met het verleden. De band met Nederland is er veel groter dan die met Vlaanderen. In Suriname spreekt men heel mooi en correct Nederlands.

Gisteravond was er in Oostende in het kader van de Gedichtendag de Grootste Poëziewedstrijd der Lage Landen. Een Nederlander heeft de wedstrijd gewonnen, maar er waren verschillende deelnemers uit Zuid-Afrika en uit Suriname. Op taalgebied kunnen we zeker ondersteuning bieden. We moeten de mogelijkheden zeker verder onderzoeken. Onderwijs is inderdaad ook bijzonder belangrijk, denken we maar aan Alida Neslo en de theaterschool. Ook op televisiegebied zijn er nog zaken mogelijk.

We zullen alles wellicht verder opvolgen vanuit de Interparlementaire Commissie van de Taalunie.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, gedichten zijn altijd ook een beetje persoonlijk. Het volgende is van Anton Korteweg. Ik lees dit gedicht voor naar aanleiding van de vraag van de heer Loones. De titel is niet toevallig.

DE VERLOREN ZOON

Laat één uw leidsman wezen op
het smalle pad, zong moeder altijd, maar

hoe gaat dat als je jong bent? Groots,
meeslepend wil je leven, God, gebod
trotserend. Je verruilde 't dorp
voor grote stad en echt, je deed je best:
een kleintje pils, het bidden voor het eten
vergeten, en zowaar ook af en toe
een trut. Nou nou. Nu is hij weer op weg
naar 't vaderhuis, - onlesbaar heimwee naar
moeders indringend zingen drijft hem voort.

(Applaus)

Achtbare collega, momenteel heeft Vlaanderen wel degelijk een cultureel verdrag met de republiek Suriname, maar het laatste werkprogramma met de concrete invulling dateert van de periode 1992-1995. Dit houdt inderdaad in, zoals uw vraag suggereert, dat er geen effectieve samenwerking is.

Mijnheer Loones, zoals u terecht aangeeft, heeft ondertussen – sinds eind 2003 – de republiek Suriname de associatieovereenkomst met de Nederlandse Taalunie ondertekend. Dit betekent dat Suriname op volwaardige wijze lid is geworden, maar nog in een groeifase opereert. Concreet wil dit zeggen dat Suriname ad hoc en naar eigen behoeften deelneemt aan de werkzaamheden en projecten. De financiële inbreng van Suriname wordt ook op deze basis bepaald. Dit heeft al een eerste resultaat opgeleverd inzake leesbevordering. Aan het gezamenlijke Vlaams-Nederlandse project de inktap nemen twee Surinaamse scholen uit Paramaribo deel.

De inktap is een literaire prijs die uitgereikt wordt door scholieren. Het project voor leerlingen van het voorgezet secundair onderwijs is gericht op uitwisseling tussen Nederlandse, Vlaamse en nu dus ook Surinaamse scholieren op het vlak van literatuur en literatuuronderwijs. Op het vlak van onderwijs-samenwerking werken een zevental Vlaamse leraren en leraressen en een coördinator – met een coöperantencontract – in Suriname. Dit gebeurt in het kader van een project van leerling- en ervaringsgericht lezen. Daarnaast is er ook een direct samenwerkingsverband tussen Antwerpen en Paramaribo, meer bepaald voor scholen van het technisch en beroeps-onderwijs.

Zoals gekend, beperkt het Taalunieverdrag zich tot samenwerking op het gebied van de Nederlandse taal en letteren en tot het Nederlandse taalonderwijs. Deze aspecten kunnen en zullen zeker een aanzet zijn

voor meer samenwerking in andere, al dan niet aanverwante, disciplines.

Het nieuwe Kunstendecreet biedt trouwens mogelijkheden voor aanvragen tot ondersteuning van projecten, uitwisselingen en werkverblijven van kunstenaars en tegemoetkomingen voor reis- en verblijfskosten. Het feit dat mevrouw Neslo, die tot in het recente verleden lid was van de werkgroep podiumkunsten van het Cultureel Verdrag Vlaanderen-Nederland, in Suriname voor deze sector gaat werken, kan op termijn van belang zijn. Mevrouw Neslo kan bijvoorbeeld een aanspreekpunt zijn.

Het verheugt me dat er een groeiende interesse is. Als mooie projecten worden voorgesteld, zal ik die ook honoreren.

De voorzitter: De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones: Mijnheer de minister, ik heb uw persoonlijke toets in uw antwoord zeer gewaardeerd. Het verleden kan men niet wegnemen.

U hebt Antwerpen vermeld, wat aantoont dat er onder meer binnen het convenantenbeleid waarschijnlijk een golf van toenadering merkbaar is. Mijn gemeente zal een band aangaan met Galibi, Christiaankondre en Langamankondre in het westen van het land. Dit is het gebied van de autochtone indianen, waar de reuzenschildpadden nog broeden. Per jaar worden er 3 miljoen eitjes uitgebroed.

Mijnheer de minister, ik begrijp dat uw antwoord op dit ogenblik wat formeel is, maar ik hoop dat we een bredere werking kunnen ontwikkelen. Ik zal hier alleszins mijn best voor doen. Ik hoop dat we op een zo breed mogelijke inspanning kunnen rekenen, ook van de administratie, die hier soms weigerachtig tegenover staat. Suriname wordt meestal beschouwd als koloniaal gebied van Nederland, terwijl men zegt dat het in Midden-Afrika gaat om een Belgische samenwerkingsproblematiek. Binnen cultuur zouden dergelijke verschillende interpretaties niet mogen spelen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Stassen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de werking van het Vlaams Centrum voor Openbaar Bibliotheekwerk (VCOB) na het stopzetten van de voorbereiding van VLACC II

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de realisatie van VLACC II door het Vlaams Centrum voor Openbaar Bibliotheekbeleid (VCOB) en de besteding van de middelen voor bovenlokaal bibliotheekbeleid

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, mijn gedicht werd ooit, naar aanleiding van Poëten in het Vlaams Parlement, op mijn vraag voorgelezen op Klara. Zoals het bij de radio past, gebeurde dat door een zeer mooie damesstem. Ik zal proberen het gedicht voor te lezen, maar het zal waarschijnlijk niet zo mooi zijn. Het is het gedicht Darwin van Dirk Van Bastelaere.

Het rif leeft.
Zijn eigen herinnering
Houdt een rif vast aan zijn begin.

Het lijkt de paleisvloer
Van nog een Troje
Maar is een kolonie van de zee

In de zee. De schepen rondom
En de wandelaars op zich
Moet het vergeten zijn.

Nooit echter
Verbeeld dan door zichzelf
Is van een rif het hart nog te vinden:

Verspreid in het veld, de
Klinkers uit tientallen zinnen.
De duur van je leven

Is een hertshoornkoraal
Dat niet eens echt
Is begonnen.

Vrijwel geen mens komt hier voor.
Op de Beagle was het
In 1836, april,

Dat boven Darwins dagboek zich Darwin,
Een Wolkflard bewoog.
Darwin Verdampft

Gaat het rif met rifbouw door.

Mijnheer de voorzitter, ik denk dat hier een mooie ecologische boodschap in zit – zo lees ik het toch.

Mijnheer de minister, collega's, bij deze vraag om uitleg had ik misschien best een nog veel moeilijker gedicht van Dirk Van Bastelaere gekozen, want voor mensen die het niet van nabij volgen, gaat het om een vrij ingewikkelde situatie. Het gaat hier over de doelstelling van de Vlaamse Regering om een nieuwe Vlaamse Centrale Catalogus, afgekort VLACC, op te richten.

De VLACC I werd technisch opgemaakt door Ardatis, of zijn voorganger. Voor het maken van een nieuwe catalogus was het blijkbaar logisch dat men opnieuw zou terechtkomen bij dezelfde organisatie.

In vergelijkbare landen en regio's, zoals Catalonië en in Scandinavië, zijn er centrale catalogi. Het systeem moet dus ook toepasbaar zijn op Vlaanderen.

Voor de organisatie van de nieuwe catalogus, de zogenaamde VLACC II, werden al heel wat middelen vrijgemaakt. In de vraag van de heer Vanackere staat een duidelijk overzicht over hoe alles tot stand is gekomen.

De gelden waren er, maar de zaak is – zoals ik het begriip – gecrasht bij de systeemopbouw. Mijnheer de minister, op welke manier dat gebeurde, hebt u voor een deel al aangegeven in uw antwoord op een vraag die mevrouw Van Nieuwenborgh stelde op het einde van het vorige zittingsjaar. U hebt een dading afgesloten om af te raken van het contract. Dat heeft bijna anderhalf miljoen euro gekost. Omdat we er een aantal lessen uit moeten trekken, hebt u de Inspectie van Financiën de opdracht gegeven een financiële audit uit te voeren voor de gunning van het contract.

U hebt een externe consultant aangesteld om een haalbaarheidsanalyse te maken van een nieuw concept van centrale catalogus. Zoals u toen stelde, zou dat tegen half september 2005 moeten resulteren in een toekomstig project ten behoeve van de openbare bibliotheken en hun gebruikers. Er is ondertussen

veel gebeurd, maar die timing werd niet gehaald. Bij de bespreking van de begroting heb ik een aantal zaken opnieuw aangekaart. Het is de bedoeling de zaak opnieuw op te starten, maar dat gebeurde nog niet.

Het is belangrijk dat een aantal lessen worden getrokken uit wat is gebeurd. Ik heb het rapport van de externe consultant Mortelmans niet gelezen, maar ik hoop dat u het vrijgeeft en er de lessen uit trekt die de externe consultant heeft voorgesteld.

Er wordt een nieuw systeem opgestart, waarbij een single point of failure aanwezig is. Als Ardatis, of de contractant die Ardatis heeft aangetrokken, niet in staat is om het systeem te laten functioneren, crasht natuurlijk alles. Dat betekent dat we een aantal zaken moeten opdelen en meer gefaseerd moeten werken.

Dat zijn bedenkingen die ik maak, maar er moeten ook een aantal structurele oplossingen komen. De geschiedenis heeft ons geleerd dat er sowieso nood is aan een centrale catalogus. Ik denk dat dat ook een opdracht is voor de Vlaamse Gemeenschap. Maar de geschiedenis van het dossier, zowel VLACC I, de opstart van VLACC II als het decreet waar alles uit voortvloeide, heeft ervoor gezorgd dat de Vlaamse Gemeenschap moet samenwerken met provincies, steden en gemeenten en de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Dat betekent dat er een duidelijke structuur en een duidelijke financiering moeten komen.

Misschien zorgde niet enkel het feit dat het dossier aan één contractant is toegewezen voor het single point of failure. Het kan ook te maken hebben met de onduidelijke structuur en de onduidelijke financiering en de verantwoordelijkheid van de Vlaamse Gemeenschap, de provincies en steden en gemeenten. Misschien zijn er een aantal structuurgevechten waardoor alles een beetje verzand is. Het is duidelijk dat hieruit lessen moeten worden getrokken en dat zo snel mogelijk moet kunnen worden gestart.

Mijnheer de minister, ik heb gehoord dat u niet hebt stilgezeten en dat u een voorstel hebt gelanceerd. Hopelijk krijgen we daarbij ook duidelijkheid over de financiering van het geheel en over de input van de Vlaamse Gemeenschap, de provincies en de steden en over de verantwoordelijkheid van de provincies.

Wat is er gebeurd tussen juni 2005 en de begrotingsbesprekingen in november 2005? Wat heeft de audit van Financiën opgeleverd? Wat staat er in het rap-

port van de externe consultant? Wat zijn voor u de krijtlijnen, mijnheer de minister, zowel technisch-financieel als organisatorisch, van dat nieuwe project dat u wilt lanceren voor openbare bibliotheken en hun gebruikers? Hoe ziet u de huidige werking van het VCOB na de stopzetting van de VLACC II? Heeft het VCOB intussen ook andere opdrachten zoals gebruikersonderzoek, de organisatie van de bibliotheekweek, enzovoort? Hoe staat het met de beheersovereenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en het VCOB? Die moest in 2005 worden vernieuwd, maar dat is niet gebeurd.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Ik zal beginnen met een gedicht van een onbekend amateur auteur. De titel is 'Tango', en het gaat over de politiek en over de pers.

Tango

Pers en politiek in een snokkerige tango verstrengeld
Zo onbenullig soms het nieuws waar de ene naar
hengelt
Zo aanstellerig vaak het geduw dat de andere zich
permitteert
Om zijn foto op de heilige voorpagina te zien uitge-
smeerd

Hou het simpel, meldt de mens met de camera in zijn
macht
Wat je niet in 12 seconden zegt, is veel te moeilijk
bedacht
Zijn danspartner vloekt, maar houdt de lach op zijn
gezicht
Denkend aan de electorale schade, door grimmig kij-
ken aangericht

Spin doctors scanderen de mantra van de leuke
boodschappen
Kwaliteitskranten zoeken experts in het tellen van
de klappen
Maar als ik het nu eens zei zoals het was, denkt de
stille muurbloem
Zijn beschermheer schudt het hoofd, en zegt: Zo
bereik je geen roem.

Het was niet alleen het jongetje dat zag hoe de keizer
naakt rondliep
Maar was het volk hem wel dankbaar dat hij het ook
zo duidelijk riep?

Zou zo'n ventje in ons parlement eigenlijk wel verko-
zen geraken?

Of blijft het zo dat praatjes en gebakken lucht meer
stemmen maken?

(Applaus)

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, daar-
mee ben ik bij mijn concrete vragen beland.

In de middelbare school heb ik ooit de rol gespeeld
van Creon, een figuur uit de Oudheid en de tegen-
pool van Antigone. Creon is een man waar ik sym-
pathie voor heb. Hij hield veel meer van boeken dan
van politiek. Hij is eigenlijk tegen zijn zin koning van
Thebe geworden. Samen met de heer Stassen stel ik
vandaag, op Gedichtendag, een vraag over boeken.
Er is niets nobelers dan in de politiek ook eens aan-
dacht te besteden aan boeken. Het is misschien zelfs
een hogere realiteit dan die waarmee wij dagelijks
bezigt zijn.

Ik wil het belang benadrukken van het project waar
de heer Stassen het in zijn vraag over heeft gehad.
Een kwart van de bibliotheken bedient vandaag 55
percent van de mensen. Dat betekent dat driekwart
van de bibliotheken kleine bibliotheken zijn die in
kleine gemeenten met veel enthousiasme en creativi-
teit het beste van zichzelf geven. Als het echter gaat
over innoverende trends, worden hen soms zaken
gevraagd die hun krachten overstijgen.

Het gaat hier om een waardevol project, dat niet
zozeer de grote bibliotheken de kans moet geven
om nog geweldiger te worden, maar ervoor moet
zorgen dat de kleine bibliotheken de trend kunnen
volgen. Mijnheer de minister, tijdens de bespreking
van de beleidsbrief hebben we u al gevraagd naar de
stand van zaken in dit dossier. Ik citeer uit het begro-
tingsverslag. Op de vraag van de heer Jos Stassen of
VLACC II er komt, antwoordt u bevestigend: 'Er
wordt momenteel gewerkt aan de concretisering en
de recurrente financiering van de Vlaamse catalo-
gus. De installatie van de Vlaamse catalogus, zowel
de aankoop van de nodige software als het invoegen
van de content, zal gebeuren binnen de budgetten die
werden geparkeerd om het eerste VLACC te realise-
ren. Wellicht zal de kostprijs 1,5 miljoen euro lager
liggen dan het geparkeerde bedrag.'

Ik heb toen ook zeer uitdrukkelijk de vraag gesteld
naar de conclusies van het rapport van de heer

Mortelmans. Intussen, mijnheer de minister, hebt u blijkbaar een beslissing genomen, want op 20 december kondigde u tijdens de VCOB-studiedag in dit Vlaams Parlement aan: 'Ik wil er de volgende jaren mee voor blijven zorgen dat de bibliotheken in Vlaanderen de mogelijkheden krijgen om deze nieuwe sporen te trekken. Dat er een vernieuwd centraal, Vlaams achtergrondbestand komt waarin alle titels van boeken en audiovisueel materiaal opgenomen zijn, staat buiten kijf. Het concept en de financiering zijn rond. Begin 2006 nemen we de laatste horde over de manier waarop een en ander wordt uitgewerkt'.

Mijnheer de minister, wat moet ik verstaan onder een vernieuwd, centraal Vlaams achtergrondbestand? Hoe verhoudt zich dat tot de plannen voor de VLACC II? Bedoelt u daarmee dat er iets anders is dan de VLACC II, of gaat het om een nieuwe formulering voor hetzelfde?

Wie zal dit achtergrondbestand concreet realiseren: het VCOB, de voormalige Centrale Openbare Bibliotheken, afgekort de COB's die reeds veel ervaring hebben opgedaan bij de uitbouw van VLACC I, de provincies, een externe organisatie of een samenspel van verschillende actoren?

Zult u zorgen voor voldoende draagkracht bij alle betrokken overheden en heeft dit implicaties voor de huidige interbestuurlijke samenstelling van de raad van bestuur? Wordt er voor de uitwerking, sturing en opvolging van de realisatie van dit nieuwe project binnen de raad van bestuur een begeleidende stuurgroep opgericht? Zo ja, zullen daarin ook vertegenwoordigers zetelen van de bibliotheken die nu de VLACC I realiseren? Zorgt u ervoor dat de betrokkenheid van de sector en de bestaande expertise adequaat in het verhaal worden opgenomen? Zorgt u met andere woorden voor een voldoende lokaal en Vlaams draagvlak?

Hoe groot is het geparkeerde bedrag dat in de loop der jaren werd opgebouwd, na aftrek van het bedrag voor de dading? Zal het VCOB over voldoende financiële en personele middelen beschikken om naast de uitbouw van een vernieuwde VLACC ook in te staan voor de realisatie van de Digitale Bibliotheek Vlaanderen?

Zal de uitvoering van dit nieuwe project gevolgen hebben voor de reguliere werking en financiering van het VCOB, bijvoorbeeld inzake de ontwikkeling van een sectorale marktstrategie en publiekscampagnes

voor de lokale bibliotheken in opvolging van het grote gebruikersonderzoek?

Wat is de stand van zaken van de onderhandelingen over de nieuwe beheersovereenkomst van het VCOB? Hun vorige beheersovereenkomst was op 31 december 2004 afgelopen. Ook met de provincies zijn convenants afgesloten over deze aangelegenheid, die ook allemaal afgelopen zijn. Bent u van plan om uw nieuwe plan van aanpak te verankeren onder de vorm van een nieuwe beheersovereenkomst? Zult u ook zorgen voor convenants met diegenen die bij dit verhaal worden betrokken?

Tijdens de begrotingsbesprekingen werd ook gediscussieerd over de besteding en de verdeling van de 0,6 euro per inwoner die gemeenten volgens het decreet lokaal cultuurbeleid zouden krijgen voor hun bovenlokaal bibliotheekbeleid. 'Zouden krijgen', want deze middelen werden sinds het programmadecreet bij de begroting 2003 geheel of gedeeltelijk afgeroomd om de VLACC II te betalen of om te besparen op de uitvoering van het decreet.

Mijnheer de minister, tijdens de begrotingsbespreking verduidelijkte u 'dat het ten opzichte van 2005 een verhoging betreft van 0,15 euro per inwoner dat aan de gemeenten wordt gegeven. Er wordt dus 0,15 euro extra gegeven. Ook in 2007 zal er nog 0,15 euro bijkomen. Er gaat echter niets extra naar de VLACC, aangezien er geen extra middelen meer nodig zijn voor de uitwerking van de centrale catalogus. Daar worden de opzij gelegde middelen voor gebruikt.'

Als ik het goed begrijp, ziet de situatie er als volgt uit. De 0,6 euro per inwoner van 2003 is integraal besteed aan de uitvoering van de VLACC II. Hetzelfde geldt voor 2004. De 0,6 euro gaat integraal naar de VLACC II en is uitbetaald aan het VCOB. In 2005 gaat 0,3 euro integraal naar de realisatie van de VLACC II. Daarnaast werd er 0,3 euro bespaard. Voor 2006 wordt opnieuw 0,3 euro bespaard die oorspronkelijk voor de gemeenten was bedoeld. Er wordt 0,15 euro aan de gemeenten uitgekeerd. Er wordt 0,15 euro gereserveerd voor de betaling van de factuur van de leenvergoeding voor de periode 2004-2005, wat in een totaalbedrag van 1 miljoen euro resulteert.

Ik overloop ook even de situatie voor 2007. Indien ik het goed begrijp, zal 0,3 euro aan de gemeenten worden uitbetaald. Er zal 0,15 euro worden gereserveerd voor de betaling van de factuur van de leen-

vergoeding voor de periode 2005-2006, wat in een totaalbedrag van 1.150.000 euro zal resulteren. Er wordt dan 0,15 euro bespaard. Dit geld is eigenlijk voor de gemeenten bedoeld, maar zal op deze manier beschikbaar worden om andere elementen van het beleid te financieren.

In 2008 zullen de gemeenten 0,3 euro ontvangen. Voor de betaling van de factuur van de leenvergoeding voor de periode 2006-2007 wordt 0,3 euro gereserveerd, wat in een totaalbedrag van 1,3 miljoen euro resulteert.

Mijnheer de minister, aangezien duidelijkheid op dit vlak essentieel is voor iedereen, heb ik hier veel cijfergegevens naar voren moeten brengen. Indien we hierover duidelijkheid kunnen scheppen, zullen we echter veel ongeruste mensen veel tijd besparen. Bent u het eens met mijn rekenwerk? Zo ja, waarom wordt in 2006 0,3 euro per inwoner en in 2007 0,15 euro per inwoner bespaard op de uitvoering van het decreet op het bovenlokaal bibliotheekbeleid? Zullen die middelen worden aangewend voor andere acties die het lokaal bibliotheekbeleid ten goede komen? Zo neen, hoe ziet de correcte verdeling van het budget er dan wel uit? Indien ik me vergis, zou ik van u graag een precieze versie van de feiten krijgen.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, aangezien beide vragen om uitleg hetzelfde thema behandelen, zal ik hier een geïntegreerd antwoord geven.

Ik begin mijn geïntegreerd antwoord eigenlijk in 2005, het jaar waarin het contract tussen het VCOB en Ardati is stopgezet. Op 17 mei 2005 heb ik de inspecteur van Financiën verzocht een audit op de gunningsprocedure uit te voeren. Op 20 mei 2005 heeft hij een bevestigend antwoord op mijn vraag gegeven. De inspecteur van Financiën heeft me toen verzekerd dat ik snel een antwoord op mijn vraag zou krijgen. Zodra ik hier meer over weet, zal ik dit zeker aan de leden van deze commissie meedelen.

Ik heb tevens een externe consultant de opdracht gegeven een haalbaarheidsanalyse uit te voeren. Hij moest hierbij uitgaan van twee elementen van de realiteit, met name de bestaande centrale catalogus en de ontwikkeling van het PBS, het provinciaal bibliotheeksysteem. Tegelijkertijd lag het Hexapluus-voorstel van de provincies op tafel. Dit voorstel moest tot een schaalvergroting leiden. Deze schaalvergroting zou zich manifesteren op het vlak van de catalogra-

fie en, gezien de koppeling van bibliotheekmateriaal over allerlei relevante databanken, van de gebruikers-interface. De technische realiseerbaarheid, de kostprijs, het draagvlak bij de verschillende overheden en de flexibiliteit van het systeem om op toekomstgerichte ontwikkelingen in te spelen, zijn in de analyse aan bod gekomen.

De externe consultant concludeerde dat het Hexapluus-model technisch realiseerbaar is, op voorwaarde dat een aantal risico's, zoals de afstemming van de verschillende PBS-systemen en de ontwikkeling van maatsoftware, beheersbaar konden worden gehouden. Vooral het ontbreken van een algemeen draagvlak en de over verschillende jaren gespreide globale kostprijs van het model vond hij echt problematisch. Het ontbreken van een algemeen draagvlak bij de verschillende overheden maakte het onmogelijk een algemeen aanvaard organisatiemodel uit te werken dat als basis voor de implementatie van het conceptueel model van de provincies kon worden gehanteerd. Hoewel de kostprijs over een aantal jaren werd gespreid, oversteeg het bedrag de middelen die op dat ogenblik in het kader van het VLACC II-project beschikbaar waren.

Ten gevolge van deze conclusies heb ik de scope van het project bijgestuurd. De Vlaamse Gemeenschap heeft opnieuw de volle verantwoordelijkheid voor de realisatie van een concreet en haalbaar catalogussysteem naar zich toe getrokken. Blijkbaar kan het noodzakelijke samenspel tussen de deskundigheid van het VCOB, de provincies en de grootstedelijke bibliotheken enkel ten volle worden uitgespeeld indien de Vlaamse Gemeenschap de rechtstreekse aansturing op zich neemt. Deze week hebben de VVSG en de VVP zich principieel uitgesproken voor mijn krijtlijnen. Dit betekent dat het licht eindelijk op groen staat voor de ontwikkeling van een innovatief achtergrondbestand. Het is de bedoeling dat de bibliotheken en hun gebruikers al in het najaar van 2006 de eerste resultaten te zien zullen krijgen. Er is alvast genoeg getalmd. Het heeft wat tijd geveerd om alle betrokken partijen op dezelfde lijn te krijgen. We hebben hiervoor veel diplomatie ten toon moeten spreiden.

Ik zal even de krijtlijnen overlopen van het nieuwe VLACC-systeem, dat de werktitel OpenVlacc heeft meegekregen.

Met het oog op de uitbouw van een centraal bibliografisch achtergrondbestand wordt het huidige VLACC-systeem door een recent en eigentijds bibli-

otheekstelsel vervangen. Het achtergrondbestand wordt door de conversie van het VLACC-bestand naar het nieuwe stelsel en door de rechtstreekse invoer van titelbeschrijvingen van al het in de openbare bibliotheek aanwezige materiaal opgebouwd. Het rechtstreeks opladen van achtergrondbestanden behoort eveneens tot de mogelijkheden. Via een nieuwe webapplicatie wordt OpenVlacc digitaal ter beschikking van de gebruiker gesteld.

Titelbeschrijvingen worden door expert-catalografen ingevoerd op basis van overeenkomsten tussen bibliotheken en organisaties. Voor rudimentaire beschrijvingen van boeken en van audiovisuele materialen zal onder meer gebruik worden gemaakt van aangekochte achtergrondbestanden. Het uitgangspunt dat hierbij wordt gehanteerd, luidt dat de invoer in het bibliografisch achtergrondbestand 'actueel en volledig' moet zijn. 'Actueel' betekent dat een bibliotheek de beschrijving van een boek, een dvd, een cd of een video uit OpenVlacc moet kunnen overnemen op het ogenblik dat ze dit materiaal in haar collectie wil opnemen. 'Volledig' betekent dat in OpenVlacc in principe een beschrijving van al het in de openbare bibliotheken aanwezige materiaal moet terug te vinden zijn. Tegen het einde van 2006 moet de sector over een op nieuwe software gebaseerd achtergrondbestand kunnen beschikken.

OpenVlacc zou tevens als basis voor de invulling van het begrip 'digitale en virtuele bibliotheek' moeten dienen. De digitale mogelijkheden en de steeds snellere ontwikkelingen in het informatieaanbod houden voor de bibliotheeksector heel wat uitdagingen in. Het is duidelijk dat het beleid en de bibliotheeksector zich grondig op deze mogelijkheden en ontwikkelingen moeten voorbereiden.

Het begrip 'digitale en virtuele bibliotheek' is op dit ogenblik een vlag die vele ladingen dekt. Het digitaliseren van boeken vormt één element. Een ander element is het digitaal ter beschikking stellen van diensten als 'Ask a librarian', waarbij de bibliotheek haar rol als informatiekruispunt speelt. Ook dit is een manier om de virtuele bibliotheek gestalte te geven. Het maken van connecties tussen verschillende digitale bestanden opent nog andere mogelijkheden voor de bibliotheekgebruiker. Om zicht te krijgen op wat de digitale bibliotheek voor de Vlaamse openbare bibliotheken zou kunnen betekenen en welke uitdagingen dit voor het bibliotheekbeleid zou inhouden, zal vanaf dit jaar voorbereidend onderzoek worden verricht.

Het is de verantwoordelijkheid van de provincies om eigen provinciale bibliotheeksystemen te ontwikkelen. OpenVlacc wordt de basis voor de aanmaak van een catalogus binnen de PBS-systemen. De PBS-systemen moeten tot een schaalvergroting van de bibliotheekwerking leiden. Dit moet het aanbod van de bibliotheken ten goede komen. De Vlaamse overheid erkent deze meerwaarde ondubbelzinnig en wil de gemeenten stimuleren om zich bij deze bovenlokale systemen aan te sluiten.

De uitvoering van OpenVlacc wordt aan een projectgroep toevertrouwd. De projectgroep bestaat uit vijf mensen, meer bepaald vertegenwoordigers van de administratie, van het VCOB, van de provincies en van de bibliotheken, aangevuld met een externe consultant. Mijn administratie zal de projectgroep leiden. De projectgroep draagt de eindverantwoordelijkheid voor de realisatie van het project en kan een beroep doen op de ondersteunende diensten van het VCOB.

De financiële middelen waarover de projectgroep kan beschikken, worden samengesteld uit de kapitaalsubsidies die ter realisatie van de VLACC II aan het VCOB zijn uitgekeerd en waarvan na aftrek van de reeds gemaakte kosten nog 8,4 miljoen euro overblijven en uit de exploitatiekredieten, die betrekking hebben op de ICT van en op de invoer in de huidige VLACC door het VCOB.

Naast de ondersteuning van de projectgroep blijft het VCOB zijn huidige werking behouden. Deze werking omvat onder meer de bibliotheekpromotie en het bibliotheekmanagement, met inbegrip van het verwerken en het terugkoppelen van de resultaten van het gebruikersonderzoek. De VLACC-middelen zijn steeds afzonderlijk benaderd en hebben bijgevolg geen enkele invloed op de andere opdrachten van het VCOB. Er wordt met andere woorden niet in de andere taken van het VCOB gesnoeid. Het is niet mijn bedoeling te raken aan de overige opdrachten of aan de bestuurlijke samenstelling van het VCOB. De werking en de opdrachten van de twee steunpunten voor het lokaal cultuurbeleid, Cultuur Lokaal en het VCOB, maken deel uit van de evaluatie van het decreet. Deze evaluatie moet omstreeks het zomerreces in concrete aanbevelingen uitmonden.

Het is momenteel mijn topprioriteit de bibliotheken en hun gebruikers een reëel perspectief te bieden. Eind 2006 moet er eindelijk een actueel en toekomstgericht VLACC-systeem zijn. Dit systeem moet het

hart van alle ontwikkelingen binnen de bibliotheken en op het bovenlokaal niveau vormen. Het kader waarbinnen het VCOB ondersteuning biedt en het exacte bedrag waarover de projectgroep kan beschikken, zijn door mij in een beheersovereenkomst met het VCOB vastgelegd. Het is mijn bedoeling om bij de start van OpenVlacc over een nieuwe beheersovereenkomst te beschikken. Ik finaliseer momenteel een scope die begin februari 2006 in een gerichte communicatie met de sector, in een nieuwe beheersovereenkomst met het VCOB, in sluitende afspraken met de diverse partners, in een bestek en in een concrete financiële raming moet uitmonden.

Van 2002 tot en met 2004 zijn de middelen voor het bovenlokaal bibliotheekbeleid integraal aan het VCOB uitbetaald om het VLACC II te realiseren. In 2005 is 0,3 euro aan het VCOB uitgekeerd en is 0,3 euro opgenomen in de maatregelen om de bestaande engagementen binnen het decreet op het lokaal cultuurbeleid uit te kunnen voeren. In de begroting 2006 is 0,3 euro ter beschikking gesteld van het bovenlokaal beleid. Van die 0,3 euro zal 0,15 euro aan de gemeenten worden uitbetaald en zal 0,15 euro voor het betalen van de leenvergoeding worden aangewend. Het kader voor de uitkering van de middelen voor het bovenlokaal bibliotheekbeleid vanaf 2007 vormt het voorwerp van de evaluatie van het decreet op het lokaal cultuurbeleid die in de loop van 2006 zal plaatsvinden. Ik zal niet tot voorafnames overgaan. Hoe dan ook zal de factuur van de leenvergoeding nooit meer dan 0,15 euro per inwoner bedragen.

Mijnheer Vanackere, over 2007-2008 doe ik vandaag dus geen uitspraken, want het gaat over een onderdeel van de evaluatie. Het is juist dat 2006 kan worden omschreven zoals u hebt gedaan, als we vertrekken van de situatie van de gemeenten voor het bovenlokale niveau. Aan de gemeenten werd inderdaad voor de eerste keer 0,15 euro uitbetaald, de verhoging voor 2006, maar uw omschrijving klopt ook.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord dat voor een aantal aspecten vrij duidelijk is. Ik probeer bepaalde zaken samen te vatten. Het gaat immers niet alleen politiek, maar ook technisch over een vrij complexe kwestie. U vertelde dat u de gegevens van het rapport van de inspecteur van Financiën ter beschikking zult stellen.

Minister Bert Anciaux: Het betreft de gegevens uit het verleden.

De heer Jos Stassen: Belangrijk is dat de analyse van de heer Mortelmans aangeeft dat het niet alleen een kwestie is van een gecrasht systeem, maar ook van discussies over de structuur en het ontbreken van een draagvlak voor het nieuwe systeem. Dat is een belangrijke vaststelling. Ook de financiering bleek nogal onduidelijk te zijn. Ik probeer te evalueren of uw antwoord rekening houdt met de vaststellingen.

Ik begrijp niet goed wat het verschil is tussen VLACC II en OpenVlacc. Misschien is die vraag te technisch. Als leek is het nogal moeilijk. Wat u allemaal opsomt aan doelstellingen en aan verschillende lagen van OpenVlacc lijkt me op hetzelfde neer te komen als de centrale catalogus die u had willen opstellen. Waarschijnlijk ken ik dit alles te weinig.

U vertelde dat u de delen verantwoordelijkheid zult laten nemen. U zult dat doen via de administratie met het VCOB als steunpunt, maar ook de provincies, de grote bibliotheken en de externe raadgever of consultant zullen een rol spelen.

Minister Bert Anciaux: En ook de VVSG zal dat doen.

De heer Jos Stassen: Inderdaad, ook de VVSG zal een rol spelen.

Betekent dit dat er ondertussen duidelijkheid is? U staat in voor de financiering van de centrale catalogus, maar een deel van de systemen komt onder andere van zaken die opgebouwd werden door centrale openbare bibliotheken. Hoe zit het met de financiering van die inbreng? Werd die ook geregeld? Ik heb me laten vertellen dat de bibliotheek van Rotterdam een discografie zou willen aankopen. Dat zou heel veel werk besparen, want zo moet veel niet worden ingebracht. De kostprijs was ongeveer 10 miljoen frank. Is dat soort van inbreng, dat de catalografen werk bespaart, mee gefinancierd in het verhaal?

Minister Bert Anciaux: Dat is absoluut het geval.

De heer Jos Stassen: Zijn in de financieringskwestie zowel de inbreng van de provincies, uw inbreng van ruim 8 miljoen euro als de inbreng van bestaande systemen van stedelijke bibliotheken opgenomen? Op die manier financiert u niet alleen het systeem, maar ook de stookolie die het systeem doet draaien.

Het is ook duidelijk wat de verantwoordelijkheid van de verschillende onderdelen inhoudt. Uit de analyse van de heer Mortelmans kunnen we immers opmaken dat de zaak op dat punt fout is gelopen. De provincies en steden waren immers niet akkoord met de plaats die ze toegewezen kregen. Werden daarover intussen afspraken gemaakt?

Minister Bert Anciaux: Laat ons een kat een kat noemen. Een van de laatste punten die we moesten uitklaren, betrof de rol van de provincies. Een aantal andere spelers hebben de rol die oorspronkelijk door de provincies moest worden gespeeld, niet erkend. De provincies hebben op een positieve manier aanvaard dat die rol nu door de Vlaamse Gemeenschap en het VCOB wordt gespeeld, en dat de rol van de provincies werd geherformuleerd. Nu is er inderdaad eensgezindheid via de VVP, maar die is heel recent, want ze dateert van deze week.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me aan bij de laatste gedachtewisseling, want daarin wordt de vinger op de wonde gelegd. Er is samenspel nodig. Dat betekent dat iedereen moet weten wat hij te doen heeft en hoe hij daartoe middelen ontvangt. Sommige mensen maken zich daar zorgen over. Ik formuleer daarom opnieuw de wens dat de consensus die is ontstaan, maar nog moet worden uitgekristalliseerd, wordt verankerd in een tekst. Ik hou eerlijk gezegd wel van de formule van de beheersovereenkomst en het convenant. Ik weet dat het soms een beetje als een krassende plaat klinkt, maar ik herhaal dat het voor projecten van zulke omvang, waarvan we weten dat we jaren bezig zullen zijn om een en ander op punt te stellen, goede formules binnen de overheid nodig hebben. We moeten goed weten wie wat doet, hoe hij daarvoor wordt gefinancierd en hoe ervoor wordt gezorgd dat sommige andere taken die men als vanzelfsprekend beschouwt, niet ondergesneeuwd raken of vergeten worden. Niemand mag het gevoel krijgen dat hij een verkeerde deal heeft gesloten. Dergelijke zaken kunnen alleen worden opgelost door veel te praten – en ik ben heel tevreden dat de minister en zijn kabinet daarin hebben geïnvesteerd – en door vervolgens de conclusies van de gesprekken te verankeren in de vorm van een convenantenbeheersovereenkomst. Dat is echt geen administratititis.

Mijnheer de minister, ik meen me te herinneren dat u ons tijdens de begrotingsbesprekingen had toegezegd om de analyse van de heer Mortelmans ter beschik-

king te stellen. Ik heb een handicap: ik ben een oud-kabinetschef en ik ben dus van mening dat ministers niet te veel informatie moeten verspreiden. Kunt u ons minstens een synthese geven of de kernideeën uit de studie meedelen zodat we met iets meer kennis van zaken over de studie kunnen praten? Wat leert u uit de studie-Mortelmans? Die vraag behoeft een antwoord, liefst in geschreven vorm.

Ik heb nog een opmerking over de uitbetalingsproblematiek. Ik ben blij dat u zegt dat de synthese ongeveer juist is of zo kan worden geïnterpreteerd, zeker tot 2006. Uiteraard bent u voorzichtig en zegt u dat er geen voorafnames kunnen worden gedaan op 2007. Ik begrijp dat, maar mijn rekenwerk voor de periode van 2003 tot 2006 schijnt dus wel een beetje te kloppen. De centen van 2003 en 2004 voor de realisatie van VLACC werden al uitbetaald aan het VCOB, maar de 0,3 euro voor 2005 dus nog niet. Hieruit blijkt nogmaals dat toezegging niet gelijkstaat met betaling. Het zou goed zijn dat de uitbetaling gezwind gebeurt.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Vanackere, ik ben het volledig eens met uw vraag naar convenants en een beheersovereenkomst. We zullen ervoor zorgen.

Ik wil de studie wel overmaken, maar ik zou daar graag mee wachten tot ik over alles beslist heb.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het statuut van museumgidsen

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb naar aanleiding van de gedichtendag een gedicht meegebracht van iemand uit mijn stad Oudenaarde: Jotie T' Hooft. Mijnheer de minister, ik weet dat hij een jeugd- en schoolvriend van u is geweest. Jammer genoeg is hij ons te vroeg ontvallen, vele jaren geleden.

DE GROTE VIJVER DER VERVULLING

Waarom luisteren wij tot onze oren bloeden
naar de luide waarheid die nochtans
zwijgend in ons woont, want ons drijft
en duwt door alle tijden heen
naar de grote vijver der vervulling onszelf.
Dat weten wij.

Inmiddels slaat rondom ons vervuiling toe
en hoe edel wij ook zijn met geverfde ogen
en de oksels van zuiver zand en amber
ook en vooral onder onze gelakte nagels
kruipt het vuil en dieper nog en bijtender

slaan de seizoenen ons met handenvol weemoed
in het gezicht.

Het is moeilijk god te zijn, soms
en de eigen hemel geslagen te dragen
met haken in de huid.

(Applaus)

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, bij mijn vraag over het statuut van de museumgidsen, wil ik benadrukken dat ik het specifiek wens te hebben over de museumgidsen en de educatieve medewerkers die in de musea zijn tewerkgesteld, maar niet over reisleiders, de toeristische gidsen of de natuurgidsen.

De museumgids heeft een cruciale taak. Hij overbrugt de kloof tussen de collectie en het publiek. Elke bezoeker stapt met zijn specifieke ingesteldheid en opleiding een museum binnen en geeft op zijn eigen manier betekenis aan wat hij ziet. Het is voor de gids een uitdaging om hem daarin op professionele wijze te begeleiden.

Gidsen is veel meer dan zomaar een overdracht van allerhande leuke weetjes, een gids moet in interactie treden met zijn toehoorders. Dit vergt uiteraard uiteenlopende vaardigheden zoals talenkennis, kennis van communicatietechnieken, het stimuleren van dialogen en kunnen luisteren, kennis van methodieken voor het rondleiden zoals psychologisch inzicht in een bepaalde doelgroep, het omgaan met verschillende doelgroepen, kennis van groepsdynamica, kennis van beïnvloedingsprocessen, en bewust zijn van de factoren die spelen tussen gids en een groep.

Mijnheer de voorzitter, een museumgids moet ook kennis hebben van de leerprocessen, moet relevante informatie kunnen selecteren en alledaagse ervarin-

gen met gespecialiseerde kennis kunnen weergeven. Ook kennis over het gebruik van de moderne communicatiemiddelen is vereist.

Er zijn ook een aantal specifieke arbeidsomstandigheden van toepassing voor de museumgids: hij moet flexibel zijn en kunnen werken op tijdstippen waarop veel mensen vrije tijd hebben, dus 's avonds en in het weekend. Musea kunnen niet of nauwelijks voorspellen hoeveel gidsen ze waar, wanneer en voor hoe lang nodig zullen hebben. Het werk van een museumgids is ook zeer intensief en geen nine-to-fivejob. Er is ook een intenser woon-werkverkeer, omdat ze zelden over een bureau beschikken in de instelling waar ze werken.

Museumgidsen moeten ook werken buiten de uren waarop ze een rondleiding geven. Elke gidsopdracht moet grondig worden voorbereid. Bij elke nieuwe tentoonstelling bijvoorbeeld moeten ze studeren en onderzoekswerk verrichten. Na de rondleiding moet ook heel wat administratie worden verwerkt, zoals het opdrachtenblad, de prestatiestaat en de regeling voor de onkosten.

Het gevolg van dat alles is dat de gebruikelijke arbeidsovereenkomsten voor werknemers niet voldoen. Ook het statuut van zelfstandige is volgens mij niet de geschikte oplossing.

Ik pleit ervoor dat de gidsenwerking en de educatieve dienst beter worden geïntegreerd in de organisatie van het museum. Het is dringend tijd dat een volwaardig statuut voor de gids wordt ontwikkeld. Dergelijk statuut heeft een aantal voordelen. Het komt de musea ten goede, want educatieve diensten verlagen gevoelig de drempel om een tentoonstelling binnen te stappen.

Voor velen is gidsen slechts een opstap naar een aantrekkelijker job in de museumsector. Jonge mensen moeten de mogelijkheid krijgen om als gids een carrière op te bouwen. Ze moeten onder meer anciënniteit kunnen opbouwen en op gepaste tijd op loonsverhoging kunnen rekenen.

Men mag ook niet vergeten dat de publieksgerichte functie van een museum één van de voorwaarden is om als museum erkend te worden, zoals vermeld in artikel 4, paragraaf 1, ten vierde van het decreet houdende de organisatie en de subsidiëring van het cultureel erfgoedbeleid.

Dat het thema zeer actueel is, wordt bewezen door de problemen in het Koninklijk Museum voor Schone

Kunsten Antwerpen. Daar werden 12 gidsen enkel op basis van mondeling afgesproken contracten tewerkgesteld. De grond van de zaak is dat hun werkgever, de Vlaamse overheid, hen beschouwt als zelfstandigen. De gidsen zelf zeggen dat ze een mondelinge arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur hebben, aangezien ze, zoals andere werknemers, loonbriefjes krijgen.

De financiële toestand van sommige gidsen is zeer precair, aangezien ze al anderhalf jaar geen inkomen meer halen uit het museum. Blijkbaar werden onder tussen al nieuwe gidsen aangenomen, waarvan sommigen wel een arbeidscontract hebben gekregen.

Het Arbeidshof heeft eind december 2005 de uitspraak in kortgeding, die dateert van juni 2005, in beroep bevestigd. Dat betekent dat deze 12 museumgidsen opnieuw aan de slag moeten in het KMSK in Antwerpen, met minimaal drie rondleidingen per maand, afhankelijk van de noodwendigheden van het museum. Mijnheer de minister, is deze operatie al bezig?

Ik weet dat u hebt laten weten dat u de verdere juridische procedure zult afwachten. Kunt u nu al zeggen welke stappen u overweegt om de situatie van de 12 museumgidsen van het KMSK te regulariseren?

Hebt u zicht op de huidige situatie betreffende het statuut, de positie en de vorming van de vele gidsen en van het educatief personeel van de Vlaamse en Brusselse musea? Welke maatregelen zult u nemen om tot een beter en eenvormig statuut te komen voor museumgidsen?

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer De Meulemeester, u spreekt terecht over de noodzaak of minstens de wens om tot een volwaardig statuut te komen. Als we dat willen bereiken, is ook een volwaardige, misschien uniforme, opleiding nodig. Mijnheer de minister, in hoeverre kan en wil de Vlaamse overheid daarbij een coördinerende rol spelen?

Mijnheer De Meulemeester, u hebt uw vraag misschien bewust beperkt tot de museumgidsen, maar ik denk dat de problemen zich ook kunnen uitbreiden naar bijvoorbeeld de stadsgidsen. Zij zijn dikwijls vrijwilligers, al dan niet verbonden aan een stad of gemeente, en hun opleiding is ook afhankelijk van

die stad of gemeente. Een uniforme en meer volwaardige opleiding dringt zich dus op.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de voorzitter, ik ben benieuwd naar de cijfers over het aantal gidsen en het educatief personeel.

Als schepen van Cultuur in Oostende heb ik voor het educatief personeel ervaring met convenants, die we afsluiten met een vereniging. Meestal zijn het mensen uit de onderwijssector of pedagogen. Zij hebben een statuut, en het systeem werkt behoorlijk goed.

We moeten wel voorzichtig zijn als er een procedure loopt, zoals het geval is voor het KMSK in Antwerpen.

Mijnheer de minister, hoe is de situatie voor de vrijwilligers? Heel wat mensen gidsen op vrijwillige basis. Ik denk dat het aantal professionele gidsen in Vlaanderen heel beperkt is. Het is nodig dat hiervoor een kader wordt gecreëerd, maar de meeste gidsen zijn volgens mij vrijwilligers van gidsenverenigingen. Ik wil erop hameren dat het statuut van de vrijwilliger belangrijk is. Ik betreur dat de regelgeving hieromtrent opnieuw voor een half jaar werd uitgesteld. De vrijwilligers die gidsen, verdienen een fatsoenlijk statuut.

De heer Dany Vandenbossche: Mijnheer de minister, ik volg het dossier rond het KMSK van Antwerpen van nabij. Ik denk dat een aantal zaken op één hoop worden geveegd.

Het aantal museumgidsen is niet te tellen. Voor bepaalde tentoonstellingen worden speciale museumgidsen opgeleid, die dan per uur of als vrijwilliger worden betaald. Het is zeer moeilijk om alles in een overzicht op te nemen.

De discussie over het KMSK is in Antwerpen zelf ontstaan. De zaak is al een tijdje bezig en door het scherp te spelen, is een juridische procedure ontstaan en als men niet oplet, zal men in een juridische chaos eindigen.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, het is niet eenvoudig om vragen te beantwoorden op het moment dat er een juridische procedure loopt. Ik verwijt niemand iets, maar het is niet de eerste keer dat de eigen situatie verzwakt wordt door open over

het dossier te praten. Ik zal er open over praten, want ik heb dat ook al publiek gedaan en ook tegenover de tegenpartij – wat ik niet altijd een juist woord vind.

Toen ik opnieuw minister van Cultuur werd, werd ik geconfronteerd met een geschil. Mij werd hierover steeds gezegd dat ik geen pogingen moest doen om tot een minnelijke schikking te komen, omdat we recht in onze schoenen stonden. Het conflict verhevigde dus.

Enkele maanden geleden heb ik de zaak een halt toegeroepen en zijn we van advocaat veranderd. Ik wou de koppigheid doorbreken. Ik heb dan ook een brief gestuurd naar alle betrokkenen. Daarin staan een aantal mogelijkheden om niet te wachten op de uitspraak en nu oplossingen te vinden die convenabel zijn voor iedereen. Ik kan echter niet tegen de wet ingaan.

Vanaf 1 januari 2006 zijn er, met het nieuwe statuut, nieuwe mogelijkheden. Ik ben de eerste om de juridische zaken te stoppen en een deftig akkoord af te sluiten. Als minister heb ik echter niet het recht om de belangen van de Vlaamse Gemeenschap als geheel te schaden, door in te gaan op individuele eisen. Het moet aanvaardbaar zijn. Ik kan niet ten koste van alles een overeenkomst afsluiten.

Mijnheer De Meulemeester, vanzelfsprekend ben ik het met u eens dat de gids van groot belang kan zijn voor een museum. Publiekswerking – vroeger hadden we daar het begrip educatieve werking voor – is inderdaad één van de basisfuncties van de musea en één van de vier voorwaarden waaraan een museum moet voldoen om een erkenning te krijgen binnen het Erfgoeddecreet.

Gidsen kunnen een onderdeel zijn van de publiekswerking, maar deze termen mogen niet met elkaar worden vereenzelvigd. Publiekswerking is een ruimer begrip dat bovendien volop in ontwikkeling is. Musea moeten voortdurend rekening houden met de verwachtingen en wensen van de bezoeker. Een heldere presentatie, doordachte educatie en aandacht voor comfort vormen daarbij de fundamenteën van een goed gastheerschap. Het verbeteren van de kwaliteit van de musea is en blijft voor alle betrokkenen een belangrijke opdracht.

Het zicht dat ik heb op de huidige situatie van het statuut, de positie en de vorming van gidsen is relatief versnipperd. De situatie verschilt van museum tot museum. Dit blijkt ook uit een studie die de

Vlaamse Museumvereniging enkele jaren geleden uitvoerde. De erkende musea ingedeeld op het landelijk niveau hebben meestal educatieve medewerkers of publiekswerkers in een vast dienstverband. Zij staan meestal in voor de coördinatie van hun dienst. In veel gevallen geven ze ook zelf gidsbeurten of coachen ze externe gidsen. In de meeste musea worden ze echter geconfronteerd met piekmomenten bij succesvolle, tijdelijke tentoonstellingen. Het werken met externe gidsen is dan meestal een noodzaak. Ook hier is de situatie divers. Musea kunnen samenwerken met bestaande stads- of andere gidsenverenigingen, extra gidsen aanwerven via interimbureaus, werken met zelfstandige gidsen of, wat vaker voorkomt, met zelfstandigen in bijberoep. Er zijn ook voorbeelden bekend waarbij de gidsenwerking is uitbesteed aan een aparte vzw.

Verder is er ook het vrijwilligersstatuut. Vanzelfsprekend is dat vaak een noodwendige en goedkope optie, maar het kan ook een bewuste keuze zijn. Vrijwilligerswerk is voor mij geen synoniem van halfbakken kwaliteit. Integendeel, ook in de erfgoedsector wens ik het vrijwilligerswerk te waarderen en te respecteren. Het engagement dat uitgaat van vrijwilligers is vaak groter dan dat van betaalde medewerkers, en de competentie hoeft er zeker niet onder te lijden.

Wat de vorming betreft, stel ik vast dat vele gidsen hoogopgeleid zijn. Meestal zijn het kunsthistorici of historici. Educatieve diensten zorgen wel eens voor de specifieke begeleiding van de gidsen, maar meestal gaat het om zelfstudie. Niet zelden verzorgt de conservator, de museumdirecteur of de curator van een tentoonstelling zelf een introducerende rondleiding voor de gidsen.

De jongste jaren hebben we vanuit het beleid heel wat gerealiseerd inzake de professionalisering van onder andere de vorming. Met de oprichting van de Culturele Biografie Vlaanderen, het steunpunt voor archiefinstellingen, bewaarbibliotheken, documentatiecentra, erfgoedcellen en musea in Vlaanderen en Brussel, hebben we een echt informatiekruispunt gecreëerd voor de sector. De aandacht die het steunpunt geeft aan vorming en publiekswerking blijkt uit de talrijke studiedagen en publicaties die ze de jongste jaren hebben georganiseerd en uitgegeven. Bovendien hebben ze een aparte consultant publiekswerking in dienst die instaat voor allerhande begeleiding binnen heel het museumveld.

Ook het steunpunt voor de sector volkscultuur en cultuur van alledag, het Vlaams Centrum voor

Volkscultuur, draagt zijn steentje bij in de vorming, begeleiding en professionalisering van dit ruimere erfgoedveld. Tot slot is ook CultuurNet Vlaanderen, als kenniscentrum van cultuurparticipatie en -informatie, vanzelfsprekend een belangrijke partner in dit verhaal.

Er zijn tal van statuten die perfect tegemoetkomen aan de specifieke noden en behoeften van diverse musea. Het lijkt me in eerste instantie de verantwoordelijkheid van de musea zelf om een billijk en bevredigend model te ontwikkelen voor de wijze waarop hun publiekswerking wordt georganiseerd en hoeveel middelen ze daarvoor willen uittrekken.

Als binnen deze publiekswerking wordt geopteerd voor het werken met gidsen, dan moet worden tegemoetgekomen aan alle wettelijke bepalingen. Geschreven overeenkomsten zijn daarbij essentieel om alle latere disputen te vermijden. De meeste musea beschikken over de nodige instrumenten om daaraan te voldoen.

Ik ben er niet van overtuigd dat we moeten evolueren naar een eenvormig statuut voor museumgidsen. Daarvoor is de sector te divers. Om te voldoen aan de specifieke noden is maatwerk nodig. De huidige mogelijkheden van vaste indienstneming en/of flexibele statuten komen daaraan tegemoet. De op landelijk niveau erkende musea zouden echter meer mogen en kunnen investeren in publiekswerking om de publieksparticipatie te verhogen. Sommige musea zijn daar echt mee bezig. Het verschil blijkt duidelijk uit het publieksbereik. Dat heeft niet altijd te maken met het aanbod. Het lijkt me dan ook wenselijk dat binnen hun personeelsorganogram wordt voorzien in de nodige functies. Ook hier echter zie ik publiekswerking als een integraal deel van een totale museumwerking. Een evenwichtige en proportionele afstemming van de verschillende basisfuncties is dan ook noodzakelijk.

Tot slot vraagt u welke stappen ik zal ondernemen om de situatie van de museumgidsen in het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten te Antwerpen te regulariseren. De Arbeidsrechtbank in eerste aanleg heeft op 15 december 2005 een uitspraak gedaan in het geschil tussen de museumgidsen van het KMSKA en de Vlaamse Gemeenschap. Volgens de rechtbank waren de gidsen verbonden door een mondelinge arbeidsovereenkomst en waren ze dus geen zelfstandigen.

Op 9 december 2005 heb ik een brief geschreven aan de museumgidsen. Daarin stelde ik hen voor een einde te maken aan het conflict. In het verleden leverden de museumgidsen prestaties op onregelmatige tijdstippen en op beperkte basis. Het personeelsstatuut van de Vlaamse Gemeenschap liet deze vorm van tewerkstelling niet toe. Het zelfstandig statuut leek dan ook de enige mogelijke oplossing. Met het nieuwe raamstatuut dat begin 2006 in werking trad, is deze vorm van tewerkstelling wel mogelijk. Ik heb deze nieuwe situatie aangegrepen om een aanbod te formuleren dat tegemoetkomt aan de verzuchtingen van de museumgidsen. De regelingen die in het raamstatuut zijn opgenomen, zijn veel soepeler en bieden wellicht de mogelijkheid om de samenwerking tussen de gidsen en het KMSKA onder de vorm van een arbeidsovereenkomst te laten plaatsvinden.

Ik heb mijn diensten de opdracht gegeven om te onderzoeken onder welke voorwaarden de gidsen een arbeidsovereenkomst kan worden aangeboden die tegemoetkomt aan hun verwachtingen en aan de door de toekomstige regelgeving gestelde voorwaarden voldoet.

Sinds de uitspraak hebben mijn diensten een constructief overleg met de raadsman van de museumgidsen. Binnenkort is er een ontmoeting met de betrokken gidsen zelf, en ik heb er goede hoop op dat we tot een bevredigende oplossing zullen komen.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic de Meulemeester: Mijnheer de minister, het was geenszins mijn bedoeling om hier vragen te stellen terwijl de juridische procedure aan de gang is.

Het is de bedoeling deze problematiek op te lossen. Het gaat dan meer specifiek over de professionele museumgidsen. Het is belangrijk dat ze een eigen statuut krijgen. Het doet me dan ook plezier dat u zegt dat er binnenkort een ontmoeting plaatsvindt waarbij die problemen misschien kunnen worden opgelost, waardoor de professionele museumgidsen een volwaardig statuut, zij het onder de vorm van een arbeidscontract, kunnen krijgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over ondersteuning van Vlaamse artiesten volgens het zogenaamde IJslandmodel

Vraag om uitleg van mevrouw Margriet Hermans tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de ondersteuning van de eurovisiesongkandidaat

De voorzitter: Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik heb een gedicht gekozen van een meisje dat ik ongeveer 20 jaar geleden heb ontmoet. Zij was toen ongeveer 16 jaar. Ann Loffens is al jaren boulemie- en anorexiapatiënt. Op dit moment is ze 36 jaar, ze weegt 38 kilogram en vecht elke dag voor haar leven. Het is een vrij aandoenlijk gedicht, maar ik zal het toch voordragen en proberen zelf niet geëmotiveerd te raken.

Het gedicht is ernstig. Iedereen zal het aan mij toeschrijven. Daar zit een deel waarheid in, want ik eet ook graag, maar we luisteren naar de woorden van Ann Loffens.

Mijn maag knort
mijn honger wordt groot
en mijn gedacht rond eten
stijgt met de minuut
en dit terwijl ik zo graag eet
al mijn leven at ik o zo graag
maar al wat me pleziert ontzeg ik me weer
zovele jaren keer op keer.
Mijn vacht, ik ben nu nog te vet van omvang en gewicht
voelt modderig aan, net een kwab zou je zeggen
'k heb dus nog heel ver te gaan – toch om een laag gewicht
maar ... ik weet het niet, maar ik voel het wel
- ik ben mijn leven beu, mijn ziekte, mijn strijd, mijn kracht
er werd en wordt me altijd zoveel afgepakt.

...
alleen, en daar ben ik weer
'mijn dokter is en blijft mijn god'
en houdt me tegen van de dood.

...
Tussen elk gesprek in, elke handeling, elke stap

ook in mijn dromen 's nachts ben ik bezig calorieën te tellen
eten te spuwen, te joggen, te kuisen, te koken, te vreten ...

Soms ben ik een bezemsteel, soms een varken
en dit zowel in mijn dromen als in het werkelijk zijn.
Dit is echt geen leven meer.

Gans mijn leven was dwang
maar nu, nu stop ik mezelf in een honger
een vreet obsessie dwang eet-voedsel-buis.
Hoe meer ik honger, hoe minder ik wil eten
hoe meer ik eet, hoe meer ik vreet.

Ik ben geworden wie ik zeker niet wou zijn
ziek, nederig en klein, een klein dik zwijn.

Honger maakt me stoned en daar,
daar hunker ik weer naar.

Verdwijnen, niets meer voelen, niet meer bestaan

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, Vlaamse artiesten scoren momenteel blijkbaar goed. Kleinkunst is springlevend en volgens kenners is 2006 het jaar van de Vlaamse schlagers. Verder is er ook het succes van diverse muziekprogramma's zoals Eurosong. En dan heb ik het nog niet over het grote aantal Vlaamse artiesten en muziekgroepen dat jaarlijks op festivals en in de hitlijsten hoge toppen scheert.

Toch blijkt het voor platenlabels zeer moeilijk om hun Vlaamse artiesten in het buitenland te verkopen, op enkele uitzonderingen als dEUS na. Dat is toch wel vreemd, want Vlaanderen heeft heel wat artiesten en muziekgroepen van een hoog niveau. Dat blijkt ook uit de diverse concerten die her en der plaatsvinden.

Promotie en ondersteuning blijken een noodzakelijke schakel om onze eigen artiesten in het buitenland te verkopen. Zo organiseren Scandinavische landen jaarlijks showcasefestivals voor eigen artiesten, die veel aandacht krijgen van de buitenlandse media. Mijnheer de minister, u verklaarde zich vorig jaar, naar aanleiding van uw beleidsnota Cultuur, bereid om artiesten van eigen bodem te ondersteunen via het IJslandmodel. U verwees daarbij naar de inspanningen van de Scandinavische landen die zwaar hebben geïnvesteerd om hun muzikale artiesten internationaal te profileren, met succes. U was eveneens bereid te laten onderzoeken op welke manier wij onze kunstenaars actiever kunnen ondersteunen

en begeleiden bij de uitbouw van hun internationale carrière.

Mijnheer de minister, hebt u al laten onderzoeken hoe Vlaamse artiesten kunnen worden ondersteund? Indien ja, welke artiesten komen hiervoor in aanmerking? Wat zijn de criteria terzake? Wat is uw visie op ondersteuning van Vlaamse artiesten door de cultuurindustrie, vooral met het oog op het buitenland? Heeft het Muziekcentrum Vlaanderen reeds initiatieven genomen om Vlaamse artiesten in het buitenland te promoten en te ondersteunen? Zo ja, welke? Beschikt u over cijfers met betrekking tot de opbrengst van de export van Belgische muziek naar het buitenland? Indien niet, kunnen die gegevens worden opgevraagd, eventueel via Sabam, en ons worden bezorgd voor eventuele latere besprekingen over de ondersteuning van artiesten van eigen bodem?

De voorzitter: Ik stel voor dat we eerst nog even de heer De Cock een gedicht van eigen hand laten voordragen.

De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, dit is een maatschappijkritisch, historisch-kritisch gedicht. De titel is 'Rwanda'.

RWANDA,
of de ontzetting van de politieke pijnboom
van tien jaar onverschilligheid

Toen werd het vliegtuig geraakt
en stierf de president.
Hij was geen doetje,
– al een beetje democraat
en een mond vol klinkers
in een contradictie van a en i: Habyarimani.

De interahamwe dansten de dodendans
met de radio van duizend heuvels
in een tango met een halve Italiaan,
une danse macabre des mille collines
met achthonderdduizend
toekomstige skeletten,
– verleden toekomstige tijd –
er is geen ontkomen aan hun schedels.
De hel eens even uitgetest.
L'enfer c'est les autres!
Und tot sind auch wir :
Der Tod ist ein Meister,
selon Celan.

Want gaven onze jongens niet hun wapens af
en toch ook geen doetjes en toch ook geraakt.
Tien arduinen zuilen in de rode grond van Kigali,
harde groet uit Henegouwen,
de wraak uit de buik van hun vrouwen.

En kwam toen uit het noorden niet:
de bebloede held Kagame,
een post-modeme Angelsakser,
– die Engels sprak in poedervorm
dat hij afschoot als kruit –
om het land te ontzetten van de ontzetting;
in een taal die al gekookt was
en nog onverstaanbaar –
om het land te ontzetten van de ontzetting.

(Applaus)

De voorzitter: Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in uw beleidsnota stelde u dat u in de schoot van de administratie een cel Internationaal Cultuurbeleid hebt opgericht. We zijn een beetje benieuwd hoe u dat gaat uitwerken. U hebt hiervoor voor 2006 een budget van 3,5 miljoen euro gereserveerd, wat toch niet niets is.

U had het concreet over het uitbouwen van internationale communicatie binnen en buiten Vlaanderen, het verbeteren van de reeds bestaande aanwezigheid in het buitenland van kunstenaars en kunstcollecties, en van het aanbod en de presentatie in nationale bibliotheken en archieven, het uitwerken van structurele netwerkvorming en het efficiënt uitbouwen van een aanwezigheidspolitiek op internationale belangrijke beurzen en evenementen. Vooral op dat laatste wil ik ingaan.

In dezelfde beleidsnota staat ook nog te lezen dat cultuur en toerisme elkaar vaker ontmoeten en dat die ontmoeting van wederzijds belang is. In uw beleidsbrief 2004-2009 stelt u dat u de aanwezigheid van de Vlaamse kunst en cultuur in het buitenland wil versterken, met de nodige coördinatie en de nodige ondersteuning. Net daar situeert zich mijn vraag. Ik heb ze een paar weken geleden ook al gesteld aan uw collega, minister Bourgeois.

U weet dat momenteel minstens half Vlaanderen geboeid kijkt naar de voorselecties van Eurosong 2006, georganiseerd door Eén, om een kandidaat te

selecteren die namens België, en dit geval Vlaanderen, zal aantreden op het komende Eurovisiesongfestival. De internationale liedjeswedstrijd vindt plaats op 18 en 20 mei. Het zijn al twee data geworden, omdat er zoveel landen aan meedoen. De wedstrijd vindt plaats in de Olympic Indoor Arena in Athene. Het Eurovisiesongfestival is 's werelds grootste liedjeswedstrijd, dit jaar is het al de 51e editie.

De afgelopen jaren is de opzet van het songfestival echter grondig veranderd, en de meeste landen hebben dat begrepen. Alles begint natuurlijk met het vinden van een kwalitatief hoogstaand nummer. Uiteraard rijst de vraag wie dat dan gaat bepalen. Het moet alleszins een goed klinkend nummer zijn waarop we trots zijn en waar we allemaal achter kunnen staan. Het moet ook gaan over een artiest met podium- en stemvastheid, waarbij ook is voorzien in een aantrekkelijke act. We mogen immers niet vergeten dat het over televisie gaat.

Die nationale voorronde is echter geen eindpunt, maar een begin, met het oog op die internationale liedjeswedstrijd in mei en op een internationale uitstraling. De openbare omroep heeft aangekondigd de winnaar internationaal te willen promoten in de aanloop naar het Eurovisiesongfestival. Vroeger kon dat niet, nu wel. De liedjes en de artiest in kwestie mogen enkele weken voordien al worden gepromoot. Buitenlandse voorbeelden leren dat deze tactiek niet alleen noodzakelijk is, maar ook bijzonder succesvol kan zijn: zowel de Oekraïense winnares Ruslana in 2004 als de Griekse winnares Helena Paparizou in 2005 hebben hun liedje persoonlijk kunnen voorstellen in diverse deelnemende landen. Beide kandidates fungeerden in een promotour als toeristische promotor van hun land. Aan die tour werd een videoclip gekoppeld, om de specifieke culturele eigenheid en de culturele trekpleisters van dat land te laten zien.

Een tweede voorbeeld van een land dat zichzelf op een groot cultureel evenement promoot, is Oostenrijk. Ik denk aan het jaarlijkse filmpje met beelden van de Oostenrijkse cultuur en de grootste nationale trekpleisters tijdens het spelen van 'An der schönen blauen Donau' door de Wiener Philharmoniker op het nieuwjaarsconcert in Wenen. Ik weet niet of u dit hebt gezien, maar hiermee wou ik even een voorbeeld uit een andere sector belichten.

Vlaanderen kan deze initiatieven navolgen door onze Eurovisiesongfestivalkandidaat voor te stellen in een

clip met beelden van onze cultuur en onze Vlaamse steden en trekpleisters.

Mijnheer de minister, acht u het opportuun om via een internationaal evenement als het Eurovisiesongfestival onze Vlaamse eigenheid in de verf te zetten? Kunt u dit toelichten? Acht u het zinnig een promotour in het buitenland te ondersteunen, waarbij zowel de Vlaamse Eurovisiesongfestivalkandidaat en zijn of haar lied als Vlaanderen en zijn grootste toeristische trekpleisters in de verf worden gezet? Zo ja, welke concrete initiatieven gaat u nemen? Welk budget zou u hiervoor kunnen vrijmaken en binnen welke termijn? Voor dit jaar begint de tijd wel wat te dringen. Zo neen, kunt u dan toelichten waarom u dit vanuit uw beleidsdomein niet opportuun acht?

De voorzitter: Alvorens het woord te geven aan de minister, stel ik voor dat de heer Caron nogmaals een poëtische ontboezeming doet.

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, ik heb geput uit een bundel van Luuk Gruwez. Ik heb me op voorhand ingedekt tegen verwijten van een slechte dictie: het gedicht heet 'West-Vlaanderen'.

WEST-VLAANDEREN

Zijn water dat haast niet naar zee wil stromen,
zijn zand, zijn polders en zijn landerijen,
zijn disco's, casino's, patisserieën,
zijn volkswijsheid, zijn dijenkletserijen:
het landschap ligt er als een dagboek open,
maar laat zich lezen als een brailleschrift.

Het is een land, hardlijvig van behoudzucht,
met afgerichte hartstocht, vroom vertier
dat als de tering naar de nering wordt gezet.
Men telt er geld als paternosterkralen.

Soms geurt de vrijdag er naar zeepwater en pekels,
wanneer de vrouwen er, van zindelijkheid geil,
de stoepen en de dorpels dweilen.
Hun mannen, zalig daar zij werkzaam zijn,
zeulen hen straks weer voor een dag naar zee.

Verdriet bestaat hier niet. Men heeft geen tijd
voor dit verkwistend tijdverdrijf.
Bij triestheid baat slechts het privaat
waar men, als men zijn veesten laat,

kordaat en krachtig snikt en slikt,
soelaas vergaart voor de salon.

Maar op een zondagavond in augustus,
bij limonade en frambozenijs,
hoorde ik hier mijn moeder zingen.
De lucht was tuitelig van dahlia's en rozen.
Een late merel scheerde nog voorbij.
Zij zong, zo bleef dit ene beeld mij bij,
dat toen zij stierf en hier begraven werd,
de koude grond er minder koud door werd.

(Applaus)

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, ik zal eerst het gedicht 'Zoontje slaapt' van Bernard Dewulf voorlezen.

Het is een middag uit een dagelijkse week,
een eeuw wordt buiten afgewerkt.
In de ether van het eerste huis
ruist je slaap in een elektrisch oor.

Ramen staan wijdopen op een zomer
en tot in onze stille kamers dringt
het pidgin door van een nieuwe tijd.
Nu kan de toekomst komen.

Hier wonen wij tot later samen.
Tot ik in je pas, een vader in een vader.
Tot dit huis je zal verhuizen.
Tot het is alsof ik er nooit was.

Hier ben ik, na de middag van mijn dag.
Ik weet, het droomt nu in je hoofd,
maar hoor. Er zingt in onze kamers iets
van elke tijd. Adem, adem met mij door.

(Applaus)

Ik neem aan dat de daarnet gestelde vragen aansluiten bij de schriftelijke vraag van 28 september 2005 van de heer Verstreken over de algemene ondersteuning van de muzieksector, waarbij het internationale aspect zijdelings aan bod is gekomen.

Ik heb de ondersteuningsmogelijkheden voor onze Vlaamse artiesten in het buitenland in een driespo-

renbeleid ondergebracht. Het eerste spoor betreft de mogelijkheden van het Kunstendecreet. Dit decreet slaat op de strikt professionele artiesten. Het Muziekcentrum Vlaanderen opereert binnen dezelfde mogelijkheden. Ik kom hier straks nog op terug. Het tweede spoor betreft het instrumentarium van de ondersteuning van de cultuurindustrie. Het derde spoor betreft de ondersteuning van semi-professionele initiatieven.

Het Kunstendecreet voorziet in de mogelijkheid om een bijdrage in de reiskosten te leveren en om internationale projectsubsidies toe te kennen. Op die manier kunnen we de aanwezigheid van groepen en artiesten op buitenlandse podia en festivals ondersteunen.

Voor 2006 krijgt Keremos als alternatief managementbureau een subsidie van 10.000 euro. Met dit geld moet Keremos onder meer groepen als Absynthe Minded en Pieter-Jan Desmet in Duitsland lanceren. Think of One ontvangt 40.000 euro ondersteuning voor een tournee die het gezelschap in tien Europese landen moet brengen en in de zomer ook naar Brazilië en naar Japan moet leiden. Ik wil het voorlopig bij deze twee voorbeelden houden. Zonder dergelijke ondersteuning zijn deze waardevolle initiatieven gewoonweg onmogelijk.

Los van het Kunstendecreet wil ik evenwel binnen de internationale kredieten middelen vrijmaken om groepen te steunen die op het punt staan internationaal door te breken, maar daarvoor nog een allerlaatste ruggensteun nodig hebben. Ik zal hierover binnenkort nog uitgebreider communiceren. In mijn ogen gaat het om een eerste opstartmoment van de cultuurindustrie in 2006. Zoals ik eerder al heb verklaard, stel ik me hierbij twee prioriteiten, namelijk muziek en musical. In dit kader wil ik zeker enkele popgroepen kansen bieden.

Wat de cultuurindustrie betreft, voert de administratie momenteel op mijn verzoek een mapping-onderzoek uit. Het is de bedoeling op deze manier de economische aspecten van de muzieksector in kaart te brengen. Dit onderzoek vormt een van de pijlers waarop ik mijn visie op de ondersteuning van de Vlaamse artiesten vanuit de cultuurindustrie zal baseren. Het zal tevens duidelijk maken welke criteria we daarbij best hanteren. Halfweg februari 2006 zal ik hier meer over kunnen zeggen. Voor het antwoord op de tweede, de derde en de vijfde vraag van de heer Verstreken, vraag ik dan ook enig respijt.

De mapping zal alle beschikbare cijfergegevens integreren. Op dat ogenblik zullen we, gewapend met representatief cijfermateriaal, onze visie verder kunnen uitwerken. Organisaties als Sabam of IFPI publiceren natuurlijk, los van elkaar, cijfergegevens over de rechten die zijn uitbetaald of over de omzet van de producenten. Die gegevens moeten uiteraard met de nodige omzichtigheid worden gebruikt. Ze vertrekken immers steeds vanuit een specifieke invalshoek en ze doen slechts uitspraken over een enkel element van het muziekwezen.

De specifieke steun aan tientallen initiatieven van jonge ensembles en groepen die met een minimum aan subsidiëring van reis- en verblijfskosten een eerste prille ervaring op buitenlandse podia opdoen, blijft voor mij ook belangrijk. De voorbije jaren hebben we een merkwaardige toename van aanvragen gekend. Deze stijging is uiteraard mede aan ons popbeleid en aan de goede zorgen van Poppunt Vlaanderen te danken. Voor 2006 heb ik binnen de kredieten voor het internationaal cultuurbeleid alvast 300.000 euro voor deze semi-professionele ondersteuning voorbehouden.

Het Muziekcentrum Vlaanderen voert een actief promotiebeleid voor onze artiesten in het buitenland. Dit is zelfs een van de belangrijkste taken van het Muziekcentrum Vlaanderen. Voor het onderdeel muziek van ons internationaal cultuurbeleid vormt het Muziekcentrum Vlaanderen zelfs de belangrijkste partner.

Het Muziekcentrum Vlaanderen ontplooit een brede waaier aan op het buitenland gerichte activiteiten. Op het gevaar af onvolledig te blijven, zal ik de belangrijkste acties even overlopen.

Een eerste actie is het gericht verspreiden van de zogenaamde 'Muziekcentrumcompilaties'. Compilatie-cd's zijn het perfecte middel om de uitstraling van de Vlaamse creativiteit te vergroten. Door middel van gerichte mailings en doordachte beursgelijke acties bereikt het Muziekcentrum Vlaanderen de doelgroep waarvoor een bepaalde compilatie is samengesteld. Op die manier maken radiomakers, festivalorganisatoren of de brede muziekindustrie kennis met ons repertoire. De hieruit voortvloeiende airplay, concerten of verdeling in het buitenland kunnen op hun beurt een aanzet tot een betere verspreiding van muziek uit Vlaanderen vormen. Enkele voorbeelden van reeds verspreide compilaties zijn 'Flamundo', met folk en wereldmuziek uit

Vlaanderen, 'Popgrond', met pop en rock uit Vlaanderen, 'Elektronium', met een breed gamma aan elektronische muziek uit Vlaanderen, 'Jazztublieft', met jazz uit Vlaanderen, 'Guide to contemporary music in Flanders', 'Guide to early music and baroque in Flanders', 'Folk music from Flanders', enzovoorts. Deze compilaties bereiken echt de organisatoren die ze nodig hebben. Hierdoor hebben we een aantal van onze groepen in het buitenland kunnen promoten.

Een tweede actie is de aanwezigheid op internationale muziekbeurzen. Muziekbeurzen fungeren als de ideale ontmoetingsplaats voor mensen die actief met of rond muziek werken, zoals de media, organisatoren, managers, festivalorganisatoren, boekingsagenten, vertegenwoordigers van de platenindustrie, promotoren, artiesten en exportbureaus. Sinds de oprichting van het Muziekcentrum Vlaanderen wordt gestreefd naar een actieve aanwezigheid op een groot deel van de belangrijkste muziekbeurzen. We doen dat niet alleen om de Vlaamse muzikale rijkdom bij buitenlandse actoren bekend te maken en te promoten, maar eveneens om ter plaatse verder te bouwen aan ons internationaal netwerk en zo onszelf als 'de kortste weg naar muziek uit Vlaanderen' te profileren. Het Muziekcentrum Vlaanderen was onlangs actief in Cannes, in september in Berlijn, in oktober in Sevilla, in maart in Parijs en in juni in Barcelona, telkens op grote internationale muziekbeurzen.

De derde ondersteuning van het Muziekcentrum Vlaanderen is de ondersteuning van bands in het buitenland. Met het oog op een meer regelmatige aanwezigheid van Vlaamse artiesten op Europees vlak organiseert of ondersteunt het muziekcentrum vaak showcases of optredens in het binnen en -buitenland. Zo zijn we aanwezig tijdens Popgrond in Amsterdam met acht dubbeloptredens per Popgrond-seizoen. In januari zijn we aanwezig op Eurosonic in Groningen. Dat is het belangrijkste Europese showcasefestival met telkens een grote aanwezigheid van Vlaams talent. We doen ook de Residentieconcerten in Den Haag. Daar gaat het om echte pareltjes van hedendaagse klassieke muziek. Daarnaast is er ook de Popkomm-showcase met Sioen, Arsenal en An Pierlé. Ook op de Womex-showcase met Think Of One, DAAU en Gabriel Rios zijn we aanwezig.

Een speciale vermelding verdient de eerste uitgave van de Flemish Jazz Meeting die vorig jaar in september in Brugge werd gehouden. Mijn kabinet was wild enthousiast. De rollen werden er omgekeerd: de allerbelangrijkste concertprogrammatoren wer-

den in Brugge vergast op een driedaagse showcase van de meest toonaangevende jazzensembles van het moment. Het effect was bijna onmiddellijk meetbaar: nog voor het einde van de driedaagse lagen al verschillende contracten vast voor optredens van in Italië tot in Canada.

Via optredens op muziekfestivals kunnen artiesten zowel een professioneel als een breed muziekpubliek direct kennis laten maken met hun artistieke capaciteiten en hun eigenheid. Meteen vormen die muziekfestivals een belangrijk doelwit voor het Muziekcentrum Vlaanderen. Via diverse kanalen worden de belangrijke festivalorganisatoren dan ook geïnformeerd over de huidige kleppers en opkomende talenten in Vlaanderen.

Mijnheer Verstreken, u merkt dat we heel wat werk verrichtten en dat geen inspanning ons te veel is om met de mogelijkheden die we hebben onze artiesten te steunen in het buitenland. In de nabije toekomst zal de intensiteit van deze initiatieven nog toenemen, maar zoals daarnet reeds werd vermeld, vraag ik u nog wat respijt voor wat de plannen binnen de cultuurindustrie betreft. Voor eind februari zullen we daarover duidelijk communiceren.

Mevrouw Hermans, ik kan vrij kort antwoorden op uw vraag, want alle bestaande instrumenten kunnen worden aangewend voor ondersteuning en dus ook voor een festival zoals het Eurosongfestival. Ik ben daar geen tegenstander van, maar natuurlijk moet er een dossier worden ingediend en moet dat de beoordeling doorlopen. Ik ben er niet tegen. De uiteindelijke advisering en de beslissing vertrekken vanuit inhoudelijke, artistieke overwegingen.

Een deel van uw uiteenzetting ging over het toeristische aspect. U benadrukt nogal het promoten van de kandidaat als een toeristische troef. Dat valt niet direct onder mijn bevoegdheden, maar ik ben helemaal niet tegen dit voorstel gekant.

Ik zeg u daarom heel formeel dat als er een aanvraag wordt ingediend, ik die met grote welwillendheid zal bekijken en zal nagaan hoe we in het licht van ons internationaal cultuurbeleid een extra ondersteuning kunnen geven aan de aanwezigheid op zo'n internationaal festival. In elk geval gaat het over een festival met een heel ruim publieksbereik. Zoiets is mij zeker niet te min. Als het een knappe productie is, kunnen we bekijken of we een extra ondersteuning kunnen bieden.

De voorzitter: Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik feliciteer u voor de inspanningen die u levert voor alle genres. Blijkbaar gebeurt er heel wat. Ik vind uw opsomming vrij indrukwekkend. Toch wil ik even opmerken dat het Vlaamse lied een beetje opzij wordt geschoven. Dat is echter een andere discussie, want vandaag hebben we het over het Eurovisiesongfestival, en dat slaat niet enkel op het Vlaamse lied.

Misschien hebt u gelijk dat ik te veel de toeristische toer opga. Eigenlijk wil ik daarmee onze Vlaamse eigenheid benadrukken. Daarom verheugt het me dat u niet negatief staat tegenover het voorstel. Ik apprecieer dat bijzonder en ik zal de mensen die ermee bezig zijn, hierover inlichten.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de voorzitter, ik ga in op de positieve noot van de minister en van mevrouw Hermans. Het doet deugd om te horen dat ook een populair product zoals het Eurovisiesongfestival kan worden onderzocht. Een dergelijke promotieactie kan alleen maar positief zijn, niet alleen voor de artiest die ons land promoot, maar ook voor de andere muzikanten die hier werkzaam zijn om later in het buitenland op te treden. Zoals uit de vraag van mevrouw Hermans blijkt, is dat in het verleden al het geval geweest in een aantal landen.

Mijnheer de minister, ik dank u voor het heel uitvoerige antwoord op de vraag over het ondersteunen van artiesten in het buitenland. Ik kijk uit naar de nieuwe initiatieven in verband met de cultuurindustrie. Heel wat genres komen aan bod, maar ik wil u graag vragen om ook oog te hebben voor een groot deel van de bevolking die in de kou blijft staan. Ik heb het vooral over het populaire genre. Ook ik hoor graag muzikanten zoals Gabriel Rios en ik ga graag naar dergelijke concerten, maar een groot deel van de bevolking komt niet aan zijn trekken. Wie bepaalt immers wat kwaliteit is, wat goed is? Soms zijn er zaken die populair zijn en de grote massa aanspreken, maar die toch kwaliteitsvol zijn. Sommige mensen – ik noem ze de pseudo-intellectuelen – die in de beoordelingscommissies zitten, halen hun neus op voor dergelijke genres. Ik zou graag hebben dat die mensen ook aandacht besteden aan populaire zaken.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Verstreken, wees gerust, ik vind dat diversiteit van het aanbod ook in

de muziek moet gelden. Indien ik het gevoel krijg dat daarover te eng wordt beoordeeld of geadviseerd, dan moet ik met enige afstandelijkheid het ruime veld kunnen overschouwen.

Ik zal er niet vies van zijn om de nodige ondersteuning te geven, op voorwaarde natuurlijk dat de muziek voldoet aan een aantal kwaliteitseisen. Voor mijn part is dit geen probleem. Ik sta niet achter het idee dat iets dat door heel veel mensen wordt gewaardeerd, bullshit is, want dat is onzin.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de minister, dat is heel aangenaam om te horen, waarvoor dank.

Ik heb nog een kleine bedenking die u misschien kunt bespreken met uw collega-ministers. Mevrouw Hermans, de heer Caron en andere leden van de commissie delen mijn mening over de Nederlandstalige muziek. Bij de bespreking van uw beleidsbrief hebt u gezegd dat u iets zou willen doen voor een aantal Vlaamse artiesten die in het Nederlands zingen. Ze hebben het deze dagen niet gemakkelijk om te overleven. Ik hoop dat u nog steeds bereid bent om voor die mensen een inspanning te leveren op cultuurvlak.

In Vlaanderen zijn er verschillende radiozenders, maar een derde van de markt wordt door de VRT niet bewerkt. Het gaat om 2 miljoen Vlamingen die in de kou blijven staan. Ze houden van Nederlandstalige, populaire muziek. Er is zelfs sprake van grote artiesten die op een zwarte lijst staan. Het gaat om artiesten die meerdere prijzen hebben gewonnen en eerder cultureel ambassadeur waren. Ik hoop dat de muziek van deze mensen ook door de VRT gedraaid kan worden. Mijnheer de minister, ik hoop dat u en de minister van Media dit thema willen meenemen voor toekomstige discussies over cultuur en Vlaams-talige muziek.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Verstreken, als u weet hebt van zulke lijsten, wil ik u vragen ze me te bezorgen. Ik zal daar keihard tegen vechten, want ik hou niet van zulke praktijken.

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Mijnheer de voorzitter, ik wil graag mijn niet-klassiek gedicht voordragen. Het zal waarschijnlijk het jongste gedicht zijn dat vandaag

wordt voorgedragen, want het is ongeveer 30 minuten oud. Het draagt als titel '2006, een jaar van Bert en culturele diversiteit'.

Bert Anciaux, minister van Jeugd, Sport en cultureel beleid

ik heb veel respect voor de manier waarop gij deze sectoren leidt.

Zijn stokpaardjes zijn begrippen als publieksparticipatie en artistieke vrijheid

en het opnemen van maatschappelijke verantwoordelijkheid.

Van het schenken van klare wijn en spreken van klare taal is hij niet vies,

want in zijn nieuwjaarsspeech vertelde hij: zonder diversiteit geen subsidies.

(Applaus)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

BIJLAGE

**Gedichten voorgedragen door de leerlingen van het vijfde jaar
van het Koninklijk Atheneum Etterbeek ter gelegenheid van Gedichtendag 2006**

Alice, Anaïs, Audrey, Caroline, Cassandre, Dana, Emily,
Jean-Loup, Jimmy, Laurent, Lies, Lucile,
Maya, Nancy, Sebastian,
Stanley en Twyla

(G)een blind rood bolletje

Ik wil dat, dat en dat.
Ja, ja, dat zeggen ze allemaal.
Zeker ?
OK, geen probleem
Dus U bent.
Reken maar op mij...
4 jaar later : Niks

Oh, volgende keer beter
Ik geef hem nog een kans
Maar ja, nu zal het wel lukken
Ik steun hem nog steeds
HIJ heeft het beloofd

Jimmy Bulinckx

Schandalig !
Dit lapt hij mij geen tweede keer !
Beloftes kent ie zeker niet ?
Belachelijk, die politici !
Veel beloven, weinig doen !
Geen woorden maar DADEN !!!

Vrijheid

Ik holde achter de vrijheid aan
Als iemand die 's avonds
Naar taxi's op zoek is
De vrijheid die niet meer is dan
Alleen zijn
Met mijn kruis en mijn collectie
Enorme illusies
De vrijheid om elke dag te gaan zitten
Aan de onmisbare schrijftafel
Van de hoop
De vrijheid begrijp ik nu
Ruikt als een veld onzichtbare bloemen

Sebastian

De Vrede

Kijk, daar gaat de vrede.
Iedereen springt op.
Waar? Daar! In die blauwe jas!
Ze drukken hun neus tegen het raam,
leunen op elkaars schouders.
Hij is heel klein.
Ze hebben hem nog nooit gezien.
Ze roepen: vrede! vrede!
Hij hoort hen niet,
verdwijnt uit hun gezicht.
Ze voelen hun hart bonzen
en gaan weer naar binnen, grijpen elkaar beet
en aarzelen.
Moeten ze elkaar doodslaan of moeten ze elkaar kussen
Wat moeten ze doen?
Jij mag het zeggen, schreeuwden ze.
Nee, jij!
Nee, jij!
Jij!!

Alice Six

Politiek is een vage omschrijving
Het bestaat, en verdwijnt nooit
Politiek is zoals een echte bokser
“Hij buigt, maar breekt niet
Politiek is als drugs voor gebruiker ervan
Je wilt er soms vanaf maar het lukt niet
Er is één les te trekken uit politiek:
Probeert het niet ten gronde te richten
Anders ben je zelf verloren

Caroline

De Belgitude

De regen valt weer,
 waar ben ik toch geboren?
 't Spijt me God, dat ik u ambeteer,
 maar, help, de haan kraait, de leeuw spitst boos zijn oren:
 onze lat-relatie rammelt. Heer.
 En toch kunnen wij elkaar niet missen,
 te veel is trop en trop is te veel;
 geef dat ons Manneken nog lang blijft pissen
 en bak de frieten maar goudgeel!

Auteurs:

Titel: Tom van der Spiet

Regel 1: Guido Van Damme

Regel 2: François Lembrechts

Regel 3: Nathan Cardoen

Regel 4: Annick De Baets

Regel 5: Hilde van Cauteren

Regel 6: Julie Vyverman

Regel 7: Wim Moortgat

Regel 8: Stefan Wautes

Regel 9: Stanny Leroy

Emily Nazionale

Taalmachine

Spreek, stad, spreek!
 Strek je talloos veel tongen ten hemel,
 lik aan de regen, looi in de zon,
 proef, proef het puin, stad, slinger ruïnes
 de kloof van je keel in, verslik je in gruis en hoest woede
 Druk met je tongen het glas uit de ramen,
 sluip door de kelders, wentel langs trappen,
 sluimer in tuinen en zoen, stad, zoen,
 de bewoners van stand,
 zoen zeer behoedzaam hun exquise krabbenmand.

Zwijg nog, stad, nog geldt het te zwijgen, oefen geduld,
 verzonken in schoonheid die niet meer is,
 geschonden, getranssubstantieerd,
 tot fundering, tot stof, tot snel verdoftend geheugen.
 Zwijg tongen, zwijg, laat de talen
 nog niet van je rozige welvingen rollen,
 de talloos veel talen van deze taalstad,
 spraakstad, braakstad, draak van een stad.
 Wacht, maar wacht geen seizoenen,
 wacht niet op een aartsengel Michaël,
 wacht niet tot het woud van het weten wuivend
 in bloei staat.

Spreek, Brussel, spreek,
 zodra het klokken van talen
 de talloos veel reizigers kan lokken tot luisteren.

Stanley Berenboom

Spoeeddebat

Je zou je regelrecht in Artis wanen:
een kleine kikker kwaakt en blaast zich op,
luid toegejuicht door kippen zonder kop,
de ezels huilen krokodillentranen.

Een zevenslaper zit discreet te snurken,
een zwartekousenkraai krast ach en wee,
de ratelslang heeft weer eens geen idee,
maar wijt in stilte alles aan de Turken.

Ziedaar een blik in 's lands vergaderzaal,
het onderwerp is de cultuur ditmaal.

Twyla Quéva

Oorlog

Zal het ooit normaal zijn
Een wereld zonder pijn
Zullen de oorlogen ooit weg gaan
Hoeveel moeten mensen nog doorstaan?

De redenen zijn zo stom
Vechten..Oorlog is zo dom!
Wat schiet je ermee op?
Zet het nou een stop!

Kinderen zonder ouders
Geen steungevende schouders
Mensen zonder vrijheid
Ze raken alles kwijt

Wij zitten erbij en kijken ernaar
Niks wat je kan doen voor elkaar
Omdat de leiders het zo willen
Moeten zij al hun levens verspillen
(-Miesjelle-)

Voor een dag van morgen

Wanneer ik morgen dood ga,
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan de wind,
die in de bomen klimt
of uit de takken valt,
hoeveel ik van je hield.

Vertel het aan een kind,
dat jong genoeg is om het te begrijpen.
Vertel het aan een dier,
misschien alleen door het aan te kijken.
Vertel het aan de huizen van steen,
vertel het aan de stad,
hoe lief ik je had.

Maar zeg het aan geen mens.
Ze zouden je niet geloven
Ze zouden niet willen geloven dat,
alleen maar een man alleen maar een vrouw,
dat een mens een mens zo liefhad
als ik jou.
(-Hans Andreus-)

Laurent

Pesten

Mensen kunnen elkaar pesten
Elkaar langdurig treiteren
En het kan, je lang blijft kwellen

Meestal valt 't voor, met de besten
Die zich zo laten beiten
Dat ze 't niet durven vertellen

Je mag wel eens iemand plagen
Maar toch geen zelfmoord afdwingen
Dat geldt voor dik als voor mager

Voor jong en ouden van dagen
't zij arme of rijke dingen
't telt ook voor vrouw, kind en zwager

Ik heb volle medelijden
Als mensen elkaar steeds testen
Met geld, roem en slechts voor de eer

Ik zou er liever voor strijden
Om het pesten te verpesten
Want alles valt op liefde weer
(-Vermeersch Jean-Paul-)

Anaïs

Vreemd is naast je komen zitten

Je kijkt de mensen aan
Ik zie je blikken gaan
Een lichte trek op je gezicht
Geeft steeds je voorkeur aan

Het blanke is bekend
In postuur en kleding
Zoek je de overtreding
Van eigen norm en bestaan

Zomaar, voor de vorm
Want je bent tolerant
Ziet altijd, de andere kant
Het liefst van je gelijk

Het donkere is ongewoon
Je staart in andere culturen
Je kijken lijkt op gluren
Een oordeel heb je al geveld

Je bent niet zo op ze gesteld
Je schrikt en moet dan slikken
Proeft de smaak van angst
Vreemd is naast je komen zitten

Maya Campbell Martinez

Schuilplaats

Brussel is een koud, mishandeld huis
Het waait er hard om de hoge gebouwen
giert om de spoordijk heen van midi
central en nord. De regen valt in vlagen

Bij het eten zitten we naast elkaar
Wisselen babyfoto's uit. Een moeder
is geslingerd tussen man en kind
neemt geen besluiten. Een vader
is een onbehouden vent, onzeker
met zijn lange lijf verlegen. Het lijkt
alsof hij een hol geraamte is, dat
enkel hangt aan absurde normen.

Wij kijken elkaar aan en besluiten
de jassen aan, de regen in naar buiten

Maya

Ken uw taal

Het meervoud van slot is sloten
maar toch is het meervoud van pot geen poten
Evenzo zegt men: één vat twee vaten;

maar zal men zeggen: één kat, twee katen?
Wie gisteren ging vliegen zegt heden ik vloog,
dus zegt u misschien van wiegen: ik woog?
Nee, pardon, want ik woog is afkomstig van wegen,
maar is nu voog een vervoeging van vegen?

Het woord zoeken vervoegt men tot zocht,
dus hoort vloeken misschien bij vlocht?
Alweer mis, want dit is juist afkomstig van vlechten,
maar ik hocht is geen vervoeging van hechten.
Bij roepen hoort riep, bij snoepen geen sniep;
bij lopen hoort liep, maar bij kopen geen kiep
Evenmin hoort bij slopen sliep,
want dat woord is afkomstig van het mooie woord slapen.

Maar zet nu niet ik riep bij rapen
want dit komt van roepen en u ziet het terstond,
zo draaien we vrolijk in het kringetje rond,
van raden komt ried, maar van baden niet bied
dit komt weer van bieden, ik hoop dat u 't ziet
Ook hiervan komt bood, maar van wieden geen wood,
u ziet de verwarring is akelig groot.

Nog talloze voorbeelden kan ik u geven,
want gaf hoort bij geven, maar laf niet bij leven.
Men spreekt van wij drinken, wij hebben gedronken,
maar niet van wij hinken en hebben gehonken,
't is: ik weet en ik wist,
maar schrijf nu niet bij vergeten: vergist.
Het volgende geval is bijna te bont,
want bij slaan hoort ik sloeg,
niet ik sling of ik slond.
Bij gaan hoort ik ging en niet ik gong of ik gond.
En noemt men een mannetjesrat soms een rater?
Nee dat gaat alleen op bij kat en kater.

Lies Gernaey

Autist

Met zijn vlieger
waait hij met de wind mee
naar de verre uithoeken
van zijn gedachten

uren lang
kan hij daar staan
zwevend
in het land
van zijn dromen

niemand hoort hij
niemand ziet hij

een en al oor en oog voor de geheimen
van het hemels heelal

Nancy

Waarom moet je iemand missen

Waarom moet je iemand missen,
waar je zoveel van houdt.
Waarom moet je iemand missen,
die je altijd hebt vertrouwd.
Waarom moet je iemand missen,
die altijd met je speelde,
die altijd haar levensverhalen met je deelde.
Waarom moet je iemand missen,
terwijl je dat eigenlijk niet wil,
want nu ze er niet meer is,
lijkt het hier zo stil.
(-Fabienne Hoogeveen-)

Audrey

Nog maar pas aangekomen
Heb ik maar één zin,
Het bekijken van haar mooie stranden,
Het gevoel van haar warme lucht,
Stromend binnenin

Geef me trillingen
In mijn benen
In mijn handen
Siddering
Zo fier ben ik op dit kleine stukje wereld
Zo goed voel ik mij tussen de mensen die er leven
Tederheid
Liefde en
Interesse
Is wat zij mij geven
Dromen en gedachten
Meegedeeld

Zo fier ben ik op dit klein stukje land
Waar de geuren en smaken
Je doen slijmen tot uitdroging

Ik heb haar veel te danken,
Ze zit als moederzee op mij te wachten
Verlaat mij nooit
Zit
Binnenin

Cassandra Wamushala

Chocolade

Nutella, Côte D'Or, hmmm
Al bij het horen van die namen
Moet ik van plezier watertanden
I can't resist!

In mijn wildste dromen
Wanneer ik de kraan open
Komt er, blij stromend, een straat
Warme chocolade uitstromen.

Dan stap ik in mijn bad
En ben ik urenlang zoet
Met het genieten van de warme en passionele geuren
Die zachtjes golvend binnendringen in mijn snoet.

Twyla Quéva

Sterren

Sterren vind ik het mooist
Midden in de nacht
Wanneer ik naar je smacht
Tevergeefs op je wacht

Met jou in mijn gedachten

Sterren vind ik het mooist
Fonkelend
In de nacht
Als zijde zo zacht

Ik wou dat zij jou brachten

Sterren vind ik het mooist
 het mooist
 het aller-st
Tegelijkertijd

Zij hebben duizend machten

Sterren is wat ik zie
in je ogen
die mij versmachten

Dana Schurmans

Cirkel

De gekte verslond
mij
de liefde versmolt
mij
de weemoed beleef in
mij
de zachte adem beleeft
mij
de laatste zucht neemt
mij

De cirkel is rond
